

EIROPAS PARLAMENTS

2009 - 2014

Sesijas dokuments

A7-0153/2014

4.3.2014

ZIŅOJUMS

par Stokholmas programmas termiņa vidusposma pārskatīšanu
(2013/2024(INI))

Juridiskā komiteja
Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteja
Konstitucionālo jautājumu komiteja

Referenti: *Luigi Berlinguer, Juan Fernando López Aguilar, Carlo Casini*

(Komiteju apvienotās sanāksmes — Reglamenta 51. pants)

SATURA RĀDĪTĀJS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3
ĀRLIETU KOMITEJAS ATZINUMS.....	20
SIEVIEŠU TIESĪBU UN DZIMUMU LĪDZTIESĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS.....	26
KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS	32

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

par Stokholmas programmas termiņa vidusposma pārskatīšanu (2013/2024(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā 2009. gada 25. novembra rezolūciju par Komisijas paziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei — brīvības, drošības un tiesiskuma telpa pilsoņu interesēs — Stokholmas programma¹,
- ņemot vērā Eiropadomes Stokholmas programmu — atvērta un droša Eiropa tās pilsoņu un viņu aizsardzības labā²,
- ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
- ņemot vērā Juridiskās komitejas, Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas un Konstitucionālo jautājumu komitejas apvienotās sanāksmes saskaņā ar Reglamenta 51. pantu,
- ņemot vērā Juridiskās komitejas, Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas un Konstitucionālo jautājumu komitejas ziņojumu un Ārlietu komitejas un Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komitejas atzinumus (A7-0153/2014),

I. Stokholmas programma un Lisabonas līgums

1. uzskata, ka Lisabonas līgums un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas juridiski saistošā spēka atzīšana ir nozīmīgi uzlabojuši un stiprinājuši ES iestāžu un dalībvalstu konstitucionālo pamatu, lai sasniegtu brīvības, drošības un tiesiskuma telpas izveides mērķi, tomēr norāda, ka dažās jomās nepieciešami papildu pasākumi, jo īpaši attiecībā uz minēto tiesību aktu īstenošanu; uzskata, ka šis mērķis prasa, lai Līgumi un sekundārie tiesību akti tiktu vienādi piemēroti visā ES; tāpēc piekrīt, ka būtu jāizvairās no atteikšanās iespējām vai īpašiem režīmiem, un, ja iespējams, tie jāatceļ; pieprasa Komisijai un Padomes prezidentūrai labāk pildīt savu pienākumu „nekavējoties un pilnīgi informēt Parlamentu visos procedūras posmos” pirms starptautisku nolīgumu noslēgšanas; pauž nožēlu par kavēšanos attiecībā uz bijušā trešā pīlāra tiesību aktu pielīdzināšanu tiesību normu jaunajai hierarhijai (pamataaktiem, deleģētajiem aktiem un īstenošanas aktiem) saskaņā ar Lisabonas līgumu un jauno iestāžu struktūru;

Komisijas likumdošanas iniciatīvas tiesības un parastā likumdošanas procedūra

2. uzskata, ka parastās likumdošanas procedūras plašāka izmantošana ir padarījusi likumiskāku likumdošanas procesu un tuvinājusi to iedzīvotājiem, palielinot Parlamenta — vienīgās tieši ievēlētās Savienības iestādes — ietekmi; uzskata, ka turpmākajā Līguma pārskatīšanā būtu jāatceļ vēl palikušie izņēmumi attiecībā uz parastās likumdošanas procedūras izmantošanu;

¹ OV C 285 E, 21.10.2010., 12. lpp.

² OV C 115, 4.5.2010., 1. lpp.

3. norāda, ka Komisija 2010. gada 20. aprīļa paziņojumā „Brīvības, drošības un tiesiskuma telpas nodrošināšana Eiropas pilsoņiem — Stokholmas programmas īstenošanas rīcības plāns” (COM(2010)0171) aicināja izrādīt „lielāku mērķtiecību, reaģējot uz Eiropas iedzīvotāju ikdienas bažām un centieniem”, un uzsvēra, ka „Savienībai jāspēj reaģēt uz negaidītiem notikumiem, ātri izmantot iespējas, prognozēt nākotnes tendences un pielāgoties tām”;
4. atgādina par ES parastās likumdošanas procedūras piemērošanu kā principu, kas aptver lēmumu pieņemšanas procesu plašākā klāstā politikas jomu, kas ir saistītas ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, Līguma prasību, ka lēmumu pieņemšanai jābūt pēc iespējas atklātai un pēc iespējas tuvinātai pilsoņiem, un aizvien lielāko vajadzību pēc elastīguma; aicina Komisiju izmantot savas likumdošanas iniciatīvas tiesības, pilnībā ievērojot Līgumos noteiktās kompetences un principus, tostarp subsidiaritātes principu, un cieši sadarbojoties ar abiem likumdevējiem;

Dalībvalstu parlamenti

5. uzskata, ka dalībvalstu parlamentu lielāks ieguldījums Savienības darbībā, kā to paredz Līgumam par Eiropas Savienību un Līgumam par Eiropas Savienības darbību pievienotais 1. protokols (par valstu parlamentu lomu Eiropas Savienībā) un 2. protokols (par subsidiaritātes principa un proporcionalitātes principa piemērošanu), ir pozitīvi ietekmējis jo īpaši brīvības, drošības un tiesiskuma telpas izveidi un darbību, un ne vien tādēļ, ka tagad subsidiaritātes principa ievērošana ir vairāk iespējama, bet arī tādēļ, ka plašāka un intensīvāka Eiropas iedzīvotāju iesaistīšanās demokrātiskajā procesā ir būtiski sekmējusi likumdošanas procesu un Eiropas politikas izstrādi;
6. aicina pastiprināt valstu parlamentu un Eiropas Parlamenta sadarbību un dialogu, kā arī ES iestāžu un struktūru kopumā un valstu parlamentu sadarbību un dialogu, lai pēc iespējas nodrošinātu, ka ES iestādes un struktūras tieši un nekavējoties valstu parlamenti dara pieejamu informāciju par ES iniciatīvām;

Vienots Eiropas Parlamenta vēlēšanu likums

7. norāda — lai gan nav panākta vienošanās par vienotu vēlēšanu procedūru Eiropas Parlamenta vēlēšanām, vēlēšanu sistēmas pakāpeniski kļūst līdzīgākas, jo īpaši pateicoties ES līmeņa politisko partiju un politisko fondu izveidei un centieniem izstrādāt Eiropas statūtus, pamatojoties uz Komisijas priekšlikumu par to noteikumu reformēšanu, kuri attiecas uz Eiropas politiskajām partijām, kā arī dubultā mandāta aizliegumam, kas neļauj apvienot Eiropas Parlamenta deputāta mandātu ar dalībvalsts parlamenta deputāta mandātu; atbalsta pārredzamākas procedūras kandidātu izvirzīšanai, kas garantētu to neatkarību, un iespēju ieviest tiešos vēlēšanu apgabalus;
8. uzskata, ka sabiedrību vajadzētu vairāk informēt par Parlamenta demokrātisko funkciju un ka Eiropas Parlamenta vēlēšanu kampaņās galvenā uzmanība būtu jāpievērš patiesām Eiropas problēmām;
9. tādēļ uzskata, ka būs jāveic vēlēšanu procedūras reforma, lai veicinātu Parlamenta leģitimitāti un efektivitāti, pastiprinot ES demokrātisko aspektu un dalībvalstīm samērīgāk sadalot deputātu mandātus saskaņā ar Līgumos noteiktajiem principiem; uzskata, ka šāda

veida reforma mudinās ES pilsoņus piedalīties Eiropas Parlamenta vēlēšanās savā mītnes valstī, ja tie nav attiecīgās dalībvalsts pilsoņi;

10. tomēr kā pirmo soli atzinīgi vērtē to, ka ir pieņemta Padomes 2012. gada 20. decembra Direktīva 2013/1/ES, ar kuru groza Direktīvu 93/109/EK, ar ko nosaka sīki izstrādātu kārtību tiesību kandidēt Eiropas Parlamenta vēlēšanās izmantošanai Savienības pilsoņiem, kas dzīvo dalībvalstī, kuras pilsoņi tie nav¹, jo šī direktīva mīkstina prasības, kas jāizpilda tiem ES pilsoņiem, kuri dzīvo tādā ES dalībvalstī, kuras pilsoņi tie nav, ja tie vēlas kandidēt Eiropas Parlamenta vēlēšanās; mudina novērst birokrātiskos šķēršļus, kas joprojām kavē to ES pilsoņu dalību Eiropas Parlamenta vēlēšanās, kuri dzīvo ES dalībvalstī, kuras pilsoņi tie nav, un atbalsta dalībvalstu sadarbību ar mērķi izskaust šo ES demokrātisko standartu apdraudējumu; atkārtoti norāda, ka ir jāveic turpmāki pasākumi, lai garantētu ikviena ES pilsoņa tiesības piedalīties vēlēšanās neatkarīgi tā, kurā valstī viņš faktiski dzīvo;

Eiropas pilsoņu iniciatīva

11. atzinīgi vērtē to, ka ir pieņemta regula par Eiropas pilsoņu iniciatīvu², ar ko ES pilsoņiem tiek piešķirtas tādas pašas politiskās iniciatīvas pilnvaras, kādas jau izmanto Parlaments un Padome;
12. uzskata, ka pilsoņu iniciatīvai var būt būtiska nozīme to jautājumu noteikšanā, kuri būtu jārisina ES līmenī, un ka šī iniciatīva pastiprina ES līmeņa politikas izstrādes procedūras leģitimitāti;
13. tomēr izsaka nožēlu par tehniskajām problēmām, ar ko saskaras pilsoņu iniciatīvu organizētāji, un aicina Komisiju tās atrisināt;
14. norāda, ka pilsoņu iniciatīvas efektīvu piemērošanu kavē ne vien tehniskas, bet arī finansiālas problēmas, ko rada budžeta resursu trūkums;

II Stokholmas programmas novērtēšana un īstenošana

Pamattiesības

15. uzskata, ka ES būtu jāveicina visu cilvēku cilvēktiesību un pamatbrīvību augstākā līmeņa aizsardzība; uzskata, ka Stokholmas programmas nodaļa par pilsoņu tiesību veicināšanu atbilst šim mērķim; tomēr norāda — neraugoties uz gūtajiem panākumiem, ir jāpieliek lielākas pūles minētās nodaļas īstenošanā;
16. aicina steidzami veikt pasākumus, lai risinātu tā dēvēto Kopenhāgenas dilemmu, proti, situāciju, kurā Savienība izvirza augstus standartus kandidātvalstīm, bet tai pietrūkst instrumentu attiecībā uz dalībvalstīm; aicina izveidot — vēlams, ar iestāžu nolīgumu — Kopenhāgenas komisiju, ko veidotu tostarp Parlamenta iecelti neatkarīgi augsta līmeņa eksperti pamattiesību jomā, ar šādiem mērķiem: garantēt visu dalībvalstu atbilstību LES 2. pantā noteiktajām kopīgajām vērtībām, nodrošināt Kopenhāgenas kritēriju nepārtrauktu

¹ OV L 26, 26.1.2013., 27. lpp.

² Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Regula (ES) Nr. 211/2011 par pilsoņu iniciatīvu (OV L 65, 11.3.2011., 1. lpp.).

ievērošanu, konsultēt par pamattiesību jautājumiem un ziņot par tiem, kamēr nav grozīta regula, ar ko izveido Pamattiesību aģentūru¹, lai paplašinātu aģentūras darbības jomu un stiprinātu tās pilnvaras, kā to atkārtoti pieprasījis Parlaments;

17. pauž bažas, ka ekonomikas krīze var izvērsties demokrātijas krīzē, un uzskata, ka ir nepieciešams spēcīgs politisks stimuls un valsts un Eiropas līmeņa demokrātijas institūciju pārredzama darbība, lai aizstāvētu demokrātijas sasniegumus, tiesiskumu un pamattiesības, apkarotu populisma izplatīšanos Eiropā un vēl vairāk stiprinātu ES pilsoniskumu; ir norūpējies par klaja iecietības trūkuma izpausmēm attiecībā uz ES iedzīvotāju pārvietošanos, kuru mērķis ir kaitēt atsevišķu jauno dalībvalstu darba ņēmēju tiesībām;
18. uzskata, ka ir jāpievērš lielāka uzmanība mazaizsargāto grupu īpašās situācijas risināšanai un cīņai pret rasismu, ksenofobiju, antisemitismu, neiecietību reliģijas dēļ, islamofobiju, pretčigānismu, homofobiju un transfobiju stiprināšanai;
19. uzskata, ka ir sevišķi svarīgi pieņemt un efektīvi īstenot tiesību aktus, lai apkarotu naida noziegumus un naidpilnus izteikumus, kā arī cīnītos pret tiem, kas veicina, atbalsta un veic šādus noziegumus un pauž šādus izteikumus, un aicina turpināt šādu tiesību aktu izstrādi, pilnībā ievērojot subsidiaritātes principu;
20. pauž nožēlu par panākumu trūkumu romu integrācijas valsts stratēģiju īstenošanā un par to, ka pret romiem joprojām tiek vērstas rasistiskas darbības un diskriminācija visā ES, tostarp turpinās romu bērnu segregācija mācību iestādēs; aicina dalībvalstis pastiprināt centienus, lai īstenotu romu pamattiesības un panāktu viņu sociālo iekļaušanu, pēc iespējas drīzāk īstenojot priekšlikumus, kas pausti Padomes 2013. gada 9. decembra ieteikumā par efektīviem romu integrācijas pasākumiem dalībvalstīs²; aicina Komisiju un dalībvalstis finansiāli atbalstīt romu organizācijas un iesaistīt tās visās politikas jomās, kas skar romus;
21. uzsver, ka attiecībā uz pamattiesībām un vienlīdzīgu attieksmi ir piemērojams universāluma princips; tāpēc mudina Padomi pieņemt priekšlikumu par diskriminācijas novēršanas direktīvu; pauž nožēlu par personu ar invaliditāti iekļaušanas politikas trūkumiem, kā arī par to, ka šo personu tiesības netiek pietiekami ņemtas vērā;
22. atzinīgi vērtē to, ka ir pieņemta Direktīva 2012/29/ES, ar kuru nosaka noziegumā cietušā tiesību, atbalsta un aizsardzības obligātos standartus³, īpašu uzmanību pievēršot mazaizsargātu iedzīvotāju grupu — piemēram, sievietes un bērni — aizsardzībai; uzsver, ka šīs grupas bieži cieš no dažādiem vardarbības veidiem, tostarp no vardarbības ģimenē; iesaka rūpīgi izmeklēt un konstatēt šādus nopietnus cilvēktiesību pārkāpumus un piemērot kriminālatbildību par minētajiem pārkāpumiem; atzinīgi vērtē Direktīvas 2011/99/ES par Eiropas aizsardzības rīkojumu⁴ un Direktīvas 2011/36/ES 2011/36/EU par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkarošanu un cietušo aizsardzību⁵ (Cilvēku tirdzniecības

¹ Padomes 2007. gada 15. februāra Regula (EK) Nr. 168/2007, ar ko izveido Eiropas Savienības Pamattiesību aģentūru, OV L 53, 22.2.2007., 1. lpp.

² OV C 378, 24.12.2013., 1. lpp.

³ OV L 315, 14.11.2012., 57. lpp.

⁴ OV L 338, 21.12.2011., 2. lpp.

⁵ OV L 101, 15.4.2011., 1. lpp.

novēšanas direktīva) pieņemšanu; aicina dalībvalstis pēc iespējas drīzāk transponēt un īstenot šīs direktīvas;

23. atsaucas uz patlaban veikto izmeklēšanu par ES pilsoņu elektronisko masveida novērošanu; atkārtoti 2013. gada 4. jūlija rezolūcijā par ASV Nacionālās drošības aģentūras novērošanas programmu, novērošanas struktūrām vairākās dalībvalstīs un to ietekmi uz ES pilsoņu privātumu¹ paustās nopietnās bažas; uzskata, ka masveida novērošana ir būtiskā pretrunā ar Savienības demokrātijas, tiesiskuma un pamattiesību principiem, un uzstāj, ka ir jāorganizē pienācīga un efektīva parlamentārā un tiesiskā pārraudzība un jāgarantē drošība ES un valstu līmenī; uzskata, ka ir būtiski ieviest vairāk kontroles un līdzsvara sistēmu, jo īpaši, pieņemot ES tiesisko regulējumu par datu aizsardzību, kam būtu pilnībā jānodrošina pamattiesību ievērošana; uzskata, ka ir jārīkojas saistībā ar novērošanu, kas apdraud ES iekšējo drošību;
24. uzskata, ka pienācīgam pārskatatbildības procesam ir izšķiroša nozīme, lai efektīvi aizsargātu un veicinātu cilvēktiesības un lai īstenotu likumīgu un efektīvu drošības politiku, kam pamatā ir tiesiskums; aicina Komisiju ierosināt pārskatatbildības mehānismu ar mērķi stiprināt ES un tās dalībvalstu spēju novērst cilvēktiesību pārkāpumus, izmeklēt tos un nodrošināt ar tiem saistīto tiesisko aizsardzību ES līmenī, jo īpaši saistībā ar iespējamo CIP gūstekņu nogādāšanu uz Eiropas valstīm un nelikumīgu turēšanu apcietinājumā;
25. uzsver, ka Savienības pievienošanās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijai (ECTK), kā paredzēts Līguma par Eiropas Savienību 6. panta 2. punktā, vēl vairāk uzlabos pamattiesību aizsardzību Savienībā, kā to garantē Pamattiesību harta un Tiesas judikatūra;
26. norāda, ka pievienošanās šai konvencijai pilsoņiem līdz ar citiem cilvēkiem, par kuriem Savienība ir atbildīga, nodrošinās tādu pašu aizsardzību attiecībā uz Savienības darbību, kādu viņi jau bauda attiecībā uz katras atsevišķas dalībvalsts darbību; norāda — tas ir vēl jo svarīgāk tāpēc, ka dalībvalstis ir nodevušas Savienībai būtiskas kompetences, jo īpaši brīvības, drošības un tiesiskuma telpas politikas jautājumos;
27. atzinīgi vērtē nolīguma projektu, par ko 47 Eiropas Padomes dalībvalstis un Eiropas Savienība vienojās attiecībā uz ES pievienošanas Eiropas Cilvēktiesību konvencijai, un gaida labvēlīgu Eiropas Savienības Tiesas atzinumu par paredzēto tekstu; aicina Parlamentu un Padomi pēc Tiesas galīgā nolēmuma paziņošanas strauji ratificēt nolīgumu;
28. atzinīgi vērtē to, ka pievienošanās konvencijai pilsoņiem līdz ar citiem cilvēkiem, par kuriem Savienība ir atbildīga, sniegs būtisku papildu aizsardzību, jo īpaši brīvības, drošības un tiesiskuma telpas kontekstā; uzsver, ka pievienošanās sarunu noslēgšanai ir paredzēts pārmērīgi ilgs termiņš, un pauž nožēlu, ka ES vēl nav faktiski pievienojusies konvencijai; atgādina, ka ES pievienošanās ir atkarīga ne vien no tā, vai konvenciju ir ratificējušas ES dalībvalstis, bet arī citas valstis, kas ir šīs konvencijas puses; aicina visas attiecīgās puses pēc iespējas ātrāk veikt ratifikāciju;
29. asi nosoda ES sarunu procesa par pievienošanu Eiropas Cilvēktiesību konvencijai

¹ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0322.

(ECTK) bloķēšanu un kavēšanu un aicina ES iestādes un dalībvalstis paātrināt procedūras, kas vajadzīgas, lai ES pievienotos ECTK, un noraidīt jebkādas turpmākus mēģinājumus mazināt ECTK nozīmi, kompetences un pilnvaras saistībā ar pilsoņu un iedzīvotāju cilvēktiesībām un pamatbrīvībām;

30. aicina pieņemt regulas par piekļuvi dokumentiem ¹ pārskatu, pamatojoties uz Parlamenta priekšlikumiem;
31. aicina Komisiju un dalībvalstis izstrādāt īpašus instrumentus, kuru pamatā ir jaunās informācijas un sakaru tehnoloģijas, lai apmainītos ar paraugpraksi diskriminācijas novēršanā Eiropas līmenī;
32. uzsver, ka ir svarīgi visās stratēģijās, kas paredzētas personu ar invaliditāti, imigrantu, romu tautības iedzīvotāju un citu minoritāšu pārstāvju un atstumtu cilvēku integrēšanai, ņemt vērā dzimuma dimensiju;

Tiesu iestāžu sadarbība civillietās un krimināllietās

33. norāda, ka Stokholmas programmas mērķis ir veicināt ES pilsoņu un iedzīvotāju brīvu pārvietošanos, aizsargājot un ievērojot visas tiesības un pienākumus, kas izriet no Eiropas tiesiskuma telpas, un ka tiesu iestāžu sadarbība ir galvenais līdzeklis šā mērķa sasniegšanai;
34. atzīst, ka šajā saistībā ļoti svarīga nozīme ir iniciatīvām juridisko situāciju, spriedumu un dokumentu savstarpējās atzīšanas jomā, jo savstarpēja atzīšana neizmaina dalībvalstu tiesību sistēmas, bet samazina finanšu un birokrātisko slogu un juridiskos šķēršļus, ar ko saskaras pilsoņi, ģimenes un uzņēmumi, īstenojot Līgumos noteiktās brīvības, vienlaikus ievērojot tiesiskumu un pamattiesības;
35. atgādina, ka Stokholmas programmā ir ietvertas vairākas svarīgas iniciatīvas civiltiesību jomā, tostarp atvieglināta spriedumu atzīšana, testamentu spēkā esamība visā Savienībā, atvieglinātas procedūras publisko dokumentu akceptēšanai, vienkāršāka pārrobežu parādu piedziņa un Savienības iniciatīvas juridiskās apmācības jomā;
36. norāda, ka šajā jomā līdz šim ir pieņemti tikai trīs tiesību akti, proti, pārstrādātā regula „Brisele I”², mantošanas regula³ un regula „Roma III”⁴, no kuriem patlaban piemērojams ir tikai trešais, un ka, lai gan Komisija ir iesniegusi vērā ņemamu skaitu priekšlikumu, kas tika pieprasīti Stokholmas programmā, vairāki svarīgi priekšlikumi joprojām nav sniegti, tostarp attiecībā uz civilstāvokli apliecināšu dokumentu savstarpēju atzīšanu un 14. uzņēmējdarbības tiesību direktīvu;

¹ 2001. gada 30. maija Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, OV L 145, 21.5.2001., 43. lpp.

² Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regula (ES) Nr. 1215/2012 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās, OV L 351, 20.12.2012., 1. lpp.

³ Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 4. jūlija Regula (ES) Nr. 650/2012 par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un publisku aktu akceptēšanu un izpildi mantošanas lietās un par Eiropas mantošanas apliecības izveidi, OV L 201, 27.7.2012., 107. lpp.

⁴ Padomes 2010. gada 20. decembra Regula (ES) Nr. 1259/2010, ar kuru īsteno ciešāku sadarbību attiecībā uz tiesību aktiem, kas piemērojami laulības šķiršanai un laulāto atšķiršanai, OV L 343, 29.12.2010., 10. lpp.

37. uzskata, ka savstarpējai atzīšanai nepieciešams, lai pilsoņi un tiesību speciālisti uzticētos viens otra tiesību iestādēm; norāda, ka savstarpējas atzīšanas un uzticēšanās atbalstam ļoti svarīga ir tādas patiesi eiropiskas tiesiskās kultūras nostiprināšana, kurā pilnībā ievēro pamattiesības un subsidiaritātes un tiesu neatkarības principus, kopīgu standartu izstrādāšana un citu tiesību sistēmu izpratne, jo īpaši, pateicoties apmācībai; norāda, ka savstarpēja atzīšana un uzticēšanās var pakāpeniski izmainīt valstu civiltiesiskās tradīcijas, dalībvalstīm apmainoties ar paraugpraksi; uzskata, ka šai apmaiņai nebūtu jāmazina valstu juridisko tradīciju vērtība;
38. norāda, ka likumdošanas iniciatīvas civiltiesiskajā jomā līdz šim lielā mērā pievērsās materiālajām tiesībām; aicina turpmāk lielāku uzmanību pievērst procesuālajām tiesībām;
39. mudina Komisiju efektīvi strādāt, lai izveidotu starptautisko spriedumu konvenciju, kuras mērķi būtu līdzīgi regulas „Brisele I” mērķiem;
40. atzinīgi vērtē priekšlikumu direktīvai par dzimumu līdzsvara uzlabošanu biržā kotēto uzņēmumu direktoru bez izpildpilnvarām vidū¹; uzsver, ka ir jācīnās ar saglabājušos „stikla griestu” fenomenu, kas joprojām ir viens no galvenajiem šķēršļiem sieviešu profesionālajai izaugsmei;
41. atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu regulai par iedzīvotāju un uzņēmumu brīvas pārvietošanās veicināšanu, vienkāršojot konkrētu publisku dokumentu atzīšanu, tādā veidā mazinot birokrātiju un pastāvošo attālumu starp ES iestādēm un iedzīvotājiem;
42. aicina Komisiju saskaņā ar agrākajām saistībām un pēc Parlamenta atkārtotām prasībām rīkoties pēc plāna un, piemērojot visaptverošu pieeju, iesniegt priekšlikumu regulai par civilstāvokļa dokumentu savstarpēju atzīšanu ES, lai novērstu diskriminējošus tiesiskos un administratīvos šķēršļus attiecībā uz sievietēm un vīriešiem un viņu ģimenēm, kas vēlas izmantot savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, un ļautu ES pilsoņiem un iedzīvotājiem un viņu ģimenēm saglabāt ar to civilstāvokli saistītās tiesības — kuras jau ir juridiski atzītas vairākās Eiropas jurisdikcijās — viscaur Savienībā;
43. atkārtoti aicina pieņemt Eiropas starptautisko privāttiesību kodeksu;
44. aicina Komisiju pilnveidot e-tiesiskuma programmu, lai nodrošinātu iedzīvotājiem tiešu piekļuvi juridiskajai informācijai un tiesu sistēmai tiešsaistē;
45. atzīst līdzšinējos panākumus, kas gūti saistībā ar ceļvedi aizdomās turētu vai apsūdzētu personu procesuālo tiesību stiprināšanai kriminālprocesā, tostarp direktīvu par tiesībām uz mutisku un rakstisku tulkojumu kriminālprocesā², par tiesībām uz informāciju kriminālprocesā³ un par tiesībām uz advokāta palīdzību kriminālprocesā⁴ pieņemšanu;

¹ COM(2012)0614.

² Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 20. oktobra Direktīva 2010/64/ES par tiesībām uz mutisku un rakstisku tulkojumu kriminālprocesā, OV L 280, 26.10.2010., 1. lpp.

³ Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 22. maija Direktīva 2012/13/ES par tiesībām uz informāciju kriminālprocesā, OV L 142, 1.6.2012., 1. lpp.

⁴ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 22. oktobra Direktīva 2013/48/ES par tiesībām uz advokāta palīdzību kriminālprocesā un Eiropas apcietināšanas ordera procesā, par tiesībām uz to, ka pēc brīvības atņemšanas informē trešo personu, un par tiesībām, kamēr atņemta brīvība, sazināties ar trešām personām un

aicina savlaicīgi un pareizi transponēt šīs direktīvas un apmācīt valdību ierēdņus, tiesnešus, prokuroorus un advokātus; atkārtoti norāda, ka šie pasākumi ir sevišķi svarīgi, lai pienācīgi noritētu ES tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās, jo īpaši attiecībā uz tādu pasākumu īstenošanu, kuriem pamatā ir savstarpējas atzīšanas princips, piemēram, Eiropas apcietināšanas ordera īstenošanu, un ka būtiska nozīme ir tam, lai turpinātos panākumi aizdomās turētu un apsūdzētu personu tiesību aizsardzībā; ņem vērā priekšlikumus par juridisko palīdzību, nevainības prezumpciju un bērnu aizsardzības pasākumus; ir cieši pārliecināts — lai efektīvi īstenotu direktīvu par tiesībām uz advokāta palīdzību, jo īpaši svarīgi ir patiesi garantēt juridisko palīdzību; aicina apspriest liecinieku un ziņotāju aizsardzību; aicina turpmāko pasākumu programmā pēc Stokholmas programmas īstenošanas par prioritāti noteikt aizdomās turētu un apsūdzētu personu procesuālo tiesību kriminālprocesos stiprināšanu un atgādina, ka ceļvedi var papildināt;

46. pauž nožēlu par to, ka vēl nav paveikts darbs saistībā ar pirmstiesas, administratīvo un nepilngadīgu personu aizturēšanu, attiecībā uz kuru daudzās dalībvalstīs standarti neatbilst cilvēktiesību un citiem starptautiskiem standartiem; atzīst, ka ir jānovērtē, cik efektīvs ir bijis nelegislatīvais darbs pie spēkā esošajiem pamatlēmumiem, plaši jāatzīst Komisijas apspriedēs identificētās problēmas saistībā ar pirmstiesas aizturēšanas tiesību aktiem un praksi visā Eiropā un jāaņem atkārtoti risināt jautājumu par izpildāmu minimālo standartu noteikšanu attiecībā uz pirmstiesas aizturēšanu, īstenojot leģislatīvas darbības; aicina Komisiju atkārtoti risināt jautājumu par šādu standartu noteikšanu attiecībā uz pirmstiesas, administratīvo un nepilngadīgu personu aizturēšanu, īstenojot leģislatīvas darbības;
47. pauž stingru pārliecību, ka ES krimināltiesību telpas izveidē piemērojamo principu konsekventa ievērošana būtu jānosaka par prioritāti un ka šajā saistībā ES iestādēm būtu cieši savstarpēji jāsadarbojas, kā izklāstīts Parlamenta 2012. gada 22. maija rezolūcijā par ES nostāju krimināltiesību jomā¹;
48. uzskata, ka ir jāstiprina dalībvalstu savstarpējā uzticēšanās, saskaņojot pamattiesību ievērošanu attiecībā uz kriminālprocesiem un veicot kopīgus pasākumus, lai nodrošinātu tiesu un cietumu pareizu pārvaldību, kas bieži vien ir pamatā dalībvalstu savstarpējās uzticēšanās trūkumam, un ka ES krimināltiesību savstarpēja atzīšana un saskaņošana nevar turpināties bez vērā ņemamām atsauksmēm par šo noteikumu īstenošanu dalībvalstu līmenī;
49. atzinīgi vērtē priekšlikumu Padomes regulai par Eiropas Prokuratūras izveidi (COM(2013)0534); ir cieši pārliecināts, ka Eiropas Prokuratūras izveide būtu nozīmīgs solis ES brīvības, drošības un tiesiskuma telpas pilnveidošanā; uzskata — ja Eiropas Prokuratūras izveide izrādītos veiksmīga, Padomei būtu nākamībā jāapsver LESD 86. panta 4. punkta izmantošana, lai paplašinātu minētās prokuratūras pilnvaras, tās attiecinot arī uz smagiem noziegumiem, kam piemīt pārrobežu dimensija; turklāt atzinīgi vērtē priekšlikumu regulai par Eiropas Savienības Aģentūru tiesu iestāžu sadarbībai krimināllietās (*Eurojust*) (COM(2013)0535);

50. uzskata, ka ir jāpieliek lielāki centieni, lai īstenotu savstarpējas tiesu nolēmumu atzīšanas

konsulārajām iestādēm, OV L 294, 6.11.2013., 1. lpp.

¹ OV C 264 E, 13.9.2013., 7. lpp.

principu attiecībā uz spriedumu krimināllietās izpildi;

51. uzskata, ka efektīva, pieejama, taisnīga un pamattiesības ievērojoša tiesu sistēma ir spēcīga demokrātijas, iedzīvotāju uzticības un labklājības un pārticīgas ekonomikas virzītāja;
52. atzinīgi vērtē ES iestāžu un dalībvalstu pastāvīgos centienus veicināt vispārēju atbalstu Starptautiskajai Krimināltiesai (SKT) un sadarbību ar to, jo tā ir būtisks līdzeklis, lai saskaņā ar starptautiskajām tiesībām nodrošinātu taisnīgumu attiecībā uz noziegumu upuriem un sekmētu starptautisko humanitāro tiesību un cilvēktiesību ievērošanu; mudina visas dalībvalstis noslēgt pamat nolīgumus ar SKT, jo īpaši par liecinieku pārvietošanu, pagaidu atbrīvošanu, attaisnoto personu pārvietošanu un spriedumu izpildi; aicina ES dalībvalstis kā SKT Romas statūtu dalībvalstis nodrošināt, ka SKT ir nepieciešamie līdzekļi, lai pildītu savas pilnvaras un nodrošinātu taisnīgumu stingrā, taisnīgā un pārredzamā veidā;
53. uzsver, ka ir jānodrošina atbilstīga apmācība ierēdņiem (policijas, veselības aprūpes, tiesu darbiniekiem u. c.), kas var saskarties ar gadījumiem, kad personas fiziskā, psiholoģiskā un seksuālā veselība ir uzskatāma par apdraudētu, jo īpaši to sieviešu gadījumā, kuras cietušas no vardarbības, kas saistīta ar dzimumu; aicina dalībvalstis atbalstīt pilsoniskās sabiedrības — jo īpaši NVO, sieviešu apvienību un citu brīvprātīgo organizāciju, kas nodrošina profesionālu palīdzību, — darbu un sadarboties ar šādām organizācijām, lai nodrošinātu palīdzību sievietēm, kuras cietušas no vardarbības, kas saistīta ar dzimumu;
54. aicina dalībvalstis ratificēt Stambulas Konvenciju par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkarošanu, kā arī aicina Komisiju bez turpmākas kavēšanās ierosināt pamatnostādnes sarunām par ES pievienošanos šai konvencijai;

Iekšējā drošība

55. norāda uz dalībvalstu un Komisijas panākumiem saistībā ar iekšējās drošības stratēģiju (IDS) un ES politikas ciklu attiecībā uz organizēto un smago starptautisko noziedzību, jo īpaši šādās jomās: terorisma, transnacionālās organizētās noziedzības (tostarp ekonomiskās noziedzības), kibernetiskās noziedzības un IT atvieglinātas noziedzības, piemēram, bērnu pornogrāfijas, apkarošana, kritiskās infrastruktūras aizsardzība un cīņa pret korupciju, nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, teroristu finansēšanu, vardarbīgu radikalizāciju un nelikumīgu šaujammieroču tirdzniecību; tomēr norāda, ka visās minētajās jomās ir jāsasniedz vairāk;
56. norāda, ka cilvēku tirdzniecība ir ļoti smags noziegums, no kā īpaši cieš sievietes un kas pārkāpj cilvēktiesības un aizskar cilvēka cieņu, un ka Savienība to nevar pieļaut; pauž nožēlu par to, ka pieaug tādu cilvēku skaits, kurus nelikumīgi ievieš Savienībā vai no tās izved, neraugoties uz direktīvas par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkarošanu spēkā stāšanās 2011. gada decembrī; aicina ES dalībvalstis pastiprināt centienus mazināt šo satraucošo tendenci, nodrošinot, ka saskaņā ar minēto direktīvu tiek izstrādāta un īstenota kopīga, saskaņota un vērienīga Eiropas stratēģija, kā arī tiesību akti un pasākumi, lai apkarotu cilvēku tirdzniecību un nelegālas migrācijas organizēšanu, un starptautiskus organizētās noziedzības tīklus, kas darbojas šajā jomā, jo īpaši attiecībā uz sievietēm un nepilngadīgajiem; uzsver, ka cilvēku tirdzniecības, piespiedu darba un nelegālās

imigrācijas novēršanas darbībām jābūt vērstām uz pamatcēloņiem;

57. pauž nožēlu par to, ka ES 2010.–2013. gada rīcības plāns ķīmiskās, bioloģiskās, radioloģiskās un kodoldrošības stiprināšanai (*CBRN* rīcības plāns) (COM(2009)0273) dalībvalstīs nav pilnībā īstenots vai iekļauts valsts politikas izstrādē; tādēļ aicina ES un tās dalībvalstis pastiprināt reģionālā un Eiropas līmeņa sadarbību un koordināciju ķīmiskās, bioloģiskās, radioloģiskās un kodoldrošības jomā un šajā saistībā arī aicina Padomi nodrošināt valstu iestāžu un pretterorisma koordinatora darbības koordināciju;
58. mudina Komisiju intensificēt un pastiprināt Savienības finansiālo interešu aizsardzības centienus un pabeigt novēloto Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai reformu, pilnībā integrējot datu aizsardzību un aizdomās turēto personu tiesības, pamatojoties uz pienācīgām noziedzības definīcijām;
59. atzinīgi vērtē panākto vienošanos par priekšlikumu direktīvai par noziedzīgi iegūtu līdzekļu iesaldēšanu un konfiskāciju Eiropas Savienībā (COM(2012)0085); norāda, ka noziedzīgi iegūtu līdzekļu konfiscēšana ir viens no efektīvākajiem veidiem cīņai ar noziedzīgām organizācijām;
60. ir cieši pārliecināts, ka ES pretterorisma politikā ir jāpievēršas grupu un indivīdu radikālisma pieaugumam Eiropas sabiedrībā un acīmredzamajai teroristu darbību individualizācijas tendencei mūsu sabiedrībā; prasa labāk koordinēt visu to ES dienestu darbību, kuri atbild par ES pretterorisma politikas īstenošanu, proti, ES terorisma apkarošanas koordinators, Eiropols, Pastāvīgā komiteja operatīvai sadarbībai iekšējās drošības jautājumos (*COSI*), Terorisma (starptautisko aspektu) jautājumu darba grupa un *Eurojust*;
61. pauž nožēlu par to, ka Komisijas 2013. gada 10. aprīļa paziņojumā „Otrais ziņojums par ES iekšējās drošības stratēģijas īstenošanu” (COM(2013)0179) ir viegli kritizētas darbības, kas veiktas saskaņā ar iekšējās drošības stratēģiju (IDS), apstiprinot tās pašas prioritātes, kas tika norādītas pirmajā — 2010. gada novembra — paziņojumā, un, jo īpaši, neņemot vērā sekas Pamattiesību hartas iekļaušanai stratēģijā (vairums Hartas noteikumu attiecas ne vien uz ES pilsoņiem, bet arī uz ikvienu personu ES teritorijā);
62. atgādina, ka Parlaments tagad ir pilntiesīgs institucionālais dalībnieks drošības politikas jomā, tādēļ tam ir tiesības aktīvi iesaistīties IDS aspektu un prioritāšu noteikšanā un šo instrumentu izvērtēšanā, tostarp uzraugot stratēģijas īstenošanu, kas saskaņā ar LESD 70. un 71. pantu kopīgi jāveic Eiropas Parlamentam, dalībvalstu parlamentiem un Padomei; uzskata, ka Parlamentam būtu jāieņem nozīmīga loma iekšējās drošības politikas izvērtēšanā un izstrādāšanā, jo šī politika būtiski ietekmē visu ES iedzīvotāju pamattiesības; tāpēc uzsver, ka ir jānodrošina, lai šo politiku pārzinātu vienīgā tieši ievēlētā Eiropas iestāde, kas atbild par kontroli un demokrātisku pārraudzību;
63. uzskata, ka svarīgi priekšnoteikumi IDS efektivitātei ir pienācīga iekšējās drošības jomas politikas un tiesību aktu īstenošanas, ietekmes un konkrētu rezultātu izvērtēšana, risināmo drošības draudu analīze, samērīguma un vajadzības principu apsvēršana un demokrātiska diskusija;
64. norāda, ka pašreizējās IDS termiņš beigsies 2014. gadā; aicina Komisiju sākt gatavot

jaunu IDS laikposmam no 2015. līdz 2019. gadam, kurā ņemtu vērā Lisabonas līguma stāšanos spēkā un Pamattiesību hartas iekļaušanu Savienības tiesībās; aicina Padomi pirms jaunās stratēģijas pieņemšanas pienācīgi ņemt vērā ar to saistītos Parlamenta priekšlikumus; šajā saistībā ņem vērā Eiropola veikto analīzi, tostarp riska analīzi;

65. atzīst, ka ES pieaug pārrobežu noziedzības apmērs, un tāpēc uzsver — ir svarīgi, lai aģentūras, kas strādā sadarbības tiesībsardzības jomā, saņemtu pietiekamu finansējumu; uzskata, ka informācijas apmaiņai Eiropas tiesībsardzības jomā paredzēto dažādu instrumentu, kanālu un rīku pašreizējā kopaina ir sarežģīta un sadrumstalota, tāpēc pieejamie instrumenti netiek lietderīgi izmantoti un trūkst demokrātiskās pārraudzības un pārskatabildības ES līmenī; aicina izstrādāt nākotnē vērstu redzējumu par to, kā veidot un optimizēt tiesībsardzības datu apmaiņu ES, vienlaikus nodrošinot pamattiesību aizsardzību, tostarp datu aizsardzību noturīgā līmenī; norāda, ka ir jāveicina tiesībsardzības iestāžu savstarpējā uzticēšanās, lai paplašinātu un paātrinātu apmaiņu ar informāciju;
66. noraida prognozējošas uzraudzības (bez sākotnējām aizdomām) koncepciju, jo īpaši priekšlikumu par ES pasažieru datu reģistru un ES teroristu finansēšanas izsekošanas sistēmas ieceri; aicina Komisiju atcelt Datu saglabāšanas direktīvu¹;
67. aicina Komisiju mudināt dalībvalstis izveidot atbalsta centrus vispārzināmos prostitūcijas rajonos, lai upuriem sniegtu tūlītēju psiholoģisku un fizisku palīdzību;
68. aicina Komisiju ātri iesniegt priekšlikumus, lai policijas pārrobežu sadarbības instrumentus, kas ir pieņemti saskaņā ar bijušo trešo pīlāru, piemēram, Prīmes lēmumu un Zviedrijas iniciatīvu, iekļautu Lisabonas līguma tiesiskajā regulējumā;
69. atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu jaunajai Eiropola regulai, balstoties uz Lisabonas līgumā paredzēto jauno juridisko pamatu, un pauž cerību, ka darbs pie šā svarīgā likumdošanas dokumenta strauji virzīsies uz priekšu, pilnībā ievērojot Līguma principus, lai Eiropols varētu efektīvāk pildīt savu uzdevumu cīņā pret organizēto pārrobežu noziedzību;
70. pauž nožēlu par to, ka ES rīcībā vēl nav pietiekamu resursu, lai novērstu dabas katastrofas vai cilvēku izraisītas katastrofas un reaģētu uz tām;

Robežas un vīzas

71. atzinīgi vērtē sarunu par Šengenas pārvaldības tiesību aktu kopumu noslēgšanu; aicina Komisiju pilnībā īstenot savas funkcijas attiecībā uz Šengenas novērtējumu koordinēšanu un Līgumu aizsardzību, lai nepieļautu nekādus iespējamus apdraudējumus Šengenas zonas darbībai; atgādina, ka Šengenas zona ir atkarīga no savstarpējas uzticības un no tā, vai katra dalībvalsts pilda savas saistības, tostarp veic ārējo robežu kontroli saskaņā ar

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Direktīva 2006/24/EK par tādu datu saglabāšanu, kurus iegūst vai apstrādā saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu nodrošināšanu, un par grozījumiem Direktīvā 2002/58/EK, OV L 105, 13.4.2006., 54. lpp.

Šengenas Robežu kodeksu un izmanto pieejamās tehnoloģijas; uzsver, ka ir svarīgi apkarot nelegālo tirdzniecību un kontrabandu pie robežām, tostarp nelikumīgu migrantu pārvadāšanu; atkārtoti pauž nostāju, ka bez turpmākas kavēšanās ir jāpaplašina Šengenas zona, tajā iekļaujot Rumāniju un Bulgāriju;

72. uzskata — tas, ka netiek veikta iekšējā robežkontrole, ir viens no lielākajiem sasniegumiem Eiropas integrācijā; prasa, lai Komisija pievērš īpašu uzmanību tam, lai netiktu veikta iekšējā robežkontrole, un stingri noraida visus mēģinājumus — kuri neatbilst *acquis* — ierobežot cilvēku brīvu pārvietošanos;
73. atzīst Šengenas zonas unikalitāti un tās līdzšinējo pakāpenisko izveidi; tomēr uzskata, ka ir ilgtermiņā jāapsver tās turpmākā attīstība; uzskata, ka Šengenas ārējās robežas nākamībā būtu jāsarģā ar Eiropas robežsardzes atbalstu, to apmācot arī par cilvēktiesību standartiem;
74. atzinīgi vērtē *Frontex* mandāta reformēšanu un vienošanos par *EUROSUR*; uzskata, ka pēc iespējas drīzāk ir jāpanāk vienošanās par jauniem jūras robežu uzraudzības noteikumiem un ka par prioritāti būtu jānosaka migrantu dzīvības glābšana, kā arī migrantu un patvēruma meklētāju cilvēktiesību ievērošana, tostarp neizraidīšanas principa ievērošana, un bērnu un cilvēku tirdzniecībā cietušo personu tiesību ievērošana; atgādina, ka Savienībai un tās dalībvalstīm saistībā ar iejaukšanās tiesībām atklātā jūrā vai izdodot noteikumus par Savienības ārējo robežu uzraudzību, būtu jāievēro starptautiskās tiesības, *acquis* un jo īpaši Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra;
75. pauž dziļas skumjas un nožēlu par traģiski zaudētajām dzīvībām pie ES robežām, jo īpaši Vidusjūrā; atkārtoti pauž uzskatu, ka notikumiem pie Lampedūzas krastiem būtu jāklūst par pavērsienu ES politikā un ka vienīgais veids, kā novērst jaunas traģēdijas, ir tādas saskaņotas pieejas pieņemšana, kuras pamatā ir solidaritāte un atbildība un kuru atbalsta kopīgi instrumenti;
76. aicina Komisiju sniegt informāciju par stāvokli aizturēšanas centros, tostarp attiecībā uz cilvēktiesību ievērošanu, un nākt klajā ar iniciatīvām par šādu centru turpmāko darbību;
77. pauž satraukumu par to, ka pieaug nāves gadījumu skaits, jo īpaši jūrā, un cilvēktiesību pārkāpumu skaits, nelegāliem migrantiem mēģinot iekļūt ES teritorijā; aicina Komisiju pirms jebkādu nolīgumu noslēgšanas starp *Frontex* un trešo valsti informēt Parlamentu; uzstāj, ka ar šādiem nolīgumiem ir jānodrošina stingrāki aizsargmehānismi, lai garantētu cilvēktiesību standartu pilnīgu ievērošanu, tostarp attiecībā uz atgriešanās, kopīgas patrulēšanas, meklēšanas, glābšanas vai pārtveršanas operācijām;
78. atgādina par *Frontex* un Eiropas Policijas akadēmijas būtisko lomu tiesībaizsardzības darbinieku un robežsargu apmācībā, lai īstenotu Eiropas tiesu un tiesībaizsardzības sistēmas darbību, ievērojot migrantu cilvēktiesības;
79. stingri atbalsta Eiropadomes aicinājumu stiprināt *Frontex* funkcijas saskaņā ar Stokholmas programmu, lai uzlabotu šīs aģentūras spēju efektīvāk reaģēt uz mainīgajām migrācijas plūsmām;
80. pauž nožēlu par novēloto pāreju uz Šengenas Informācijas sistēmu II un saistīto izmaksu

pieaugumu; atzinīgi vērtē to, ka turpinās Vīzu informācijas sistēmas ieviešana, un jaunās *eu-LISA* aģentūras izveidi tās operatīvai pārvaldībai; uzsver, ka šīm jaunajām sistēmām tagad ir jāiztur ikdienas lietošanas pārbaude; atgādina prasību, lai „netiktu sāкта jaunu robežu pārvaldības instrumentu vai liela apjoma datu uzglabāšanas sistēmu darbība, līdz pilnībā nav nodrošināta spēkā esošo līdzekļu izmantojamība, drošums un uzticamība”; pauž dziļas bažas par Šengenas Informācijas sistēmas uzlaušanas gadījumiem, par ko ziņots, un uzskata, ka būtu jāapspriež jautājums par liela apjoma Eiropas IT sistēmu pārvaldības un ekspluatācijas darbību nodošanu ārpakalpojumu sniedzēju ziņā; aicina Komisiju laikus iesniegt šo attiecīgajiem juridiskajiem instrumentiem paredzēto sistēmu izvērtējumus; pauž nožēlu par panākumu trūkumu attiecībā uz drošu izcelsmes dokumentu lietošanu;

81. atzinīgi vērtē gūtos panākumus vīzu *acquis* jomā, tomēr aicina labāk īstenot pašreizējos noteikumus; uzskata — ir apliecinājies, ka kopīgi vīzu pieteikumu centri ir lietderīgs instruments, kas nākamībā varētu kļūt par normu; uzskata, ka iestāžu diskusijā par kopīgas vīzu politikas mērķiem būtu jānosaka veicamie pasākumi, lai turpinātu vīzu procedūru saskaņošanu, tostarp jāizstrādā kopīgi noteikumi par vīzu izsniegšanu; aicina noslēgt nolīgumus par turpmākiem vīzu režīma atvieglojumiem, kā arī uzraudzīt un uzlabot spēkā esošos nolīgumus;
82. aicina dalībvalstis izmantot pašreizējos Vīzu kodeksa un Šengenas Robežu kodeksa noteikumus, kas ļauj piešķirt vīzas humanitāru apsvērumu dēļ, un atvieglināt pagaidu patvēruma nodrošināšanu cilvēktiesību aizstāvjiem, kuri pakļauti riskam trešās valstīs;
83. aicina ES iestādes un dalībvalstis palielināt darba ņēmēju mobilitāti, atļaujot pagaidu vīzas un atvieglinot atkārtotas pieteikšanās procesu tiem darba ņēmējiem, kuru dati jau atrodas sistēmā; uzskata, ka tas efektīvi palielinātu darba ņēmēju mobilitāti, nodrošinot tiesisko noteiktību un palielinot iekšējo mobilitāti Eiropas Savienībā;
84. aicina Komisiju pilnveidot pašreizējos vīzu atvieglojumu nolīgumus starp Savienību un tās austrumu kaimiņvalstīm un strādāt pie bezvīzu režīma zonas izveides, kas darītu iespējamu cilvēku savstarpējo saskarsmi;

Patvērums un migrācija

85. atgādina, ka Stokholmas programmā Eiropadome uzsvēra — „labi pārvaldīta migrācija var sniegt ieguvumu visām iesaistītajām personām”; sagaida turpmākus panākumus tiesību aktu pieņemšanā likumīgās migrācijas jomā un aicina turpmāk pastiprināt centienus, ņemot vērā demogrāfiskās problēmas un ekonomikas vajadzības; vienlaikus uzskata, ka jāpievērš lielāka uzmanība migrantu integrācijai;
86. aicina Eiropas iestādes un dalībvalstu valdības uzlabot plašākas sabiedrības un darba devēju informētību par ES imigrācijas portālu; aicina Komisiju uzraudzīt Zilās kartes direktīvas transponēšanu un ziņot par tās piemērošanu, kā paredzēts direktīvā;
87. aicina steidzami uzlabot pārredzamību, prasot katrai dalībvalstij reizi gadā sniegt ziņojumu par katras konkrētās minoritāšu grupas panākumiem attiecībā uz integrāciju darba tirgū un līdztiesības politikas rezultātiem; mudina Eiropas Komisiju sniegt ikgadēju ziņojumu par tendencēm, atspoguļojot sociālās kohēzijas salīdzināmos rādītājus, par

kuriem panākta vienošanās un kuri ir nosprausti par mērķiem, ietverot ES mēroga uzraudzību attiecībā uz jaunpienācēju, ilgtermiņa iedzīvotāju, naturalizētu migrantu un migrantu bērnu stāvokli, un šos rādītājus nošķirot pēc līdztiesības aspektiem (t. i., etniskā izcelsme/rase, reliģiskā pārliecība/ticība, dzimums, vecums, seksuālā orientācija un invaliditāte), lai novērtētu sociālās iekļaušanas politikas laika gaitā sasniegto; uzskata, ka šajā nolūkā būtu jāpiemēro atvērtā koordinācijas metode;

88. atzīst, ka nesenās pārmaiņas un nemieri Ziemeļāfrikā un Tuvajos Austrumos ir palielinājuši spiedienu uz ES austrumu un dienvidu robežām;
89. atzinīgi vērtē patvēruma tiesību aktu kopuma pieņemšanu; aicina Komisiju uzraudzīt šā tiesību aktu kopuma pareizu īstenošanu dalībvalstīs no piemērošanas sākuma datuma un veikt vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka valstu tiesību akti atbilst judikatūrai; ierosina, lai Eiropas Patvēruma atbalsta birojs (*EASO*) turpmāk savā apmācības programmā iekļautu jaunus tiesību aktus;
90. aicina Eiropas Patvēruma atbalsta birojā izveidot kontaktpunktu dzimuma jautājumos;
91. pauž nožēlu par to, ka joprojām turpinās sistemātiska migrantu aizturēšana aizturēšanas centros, kā nesen uzsvērusi ANO Cilvēktiesību padome; aicina pilnveidot un īstenot alternatīvas aizturēšanai, tostarp migrantu bez dokumentiem legalizēšanu, pamatojoties uz skaidriem kritērijiem;
92. uzskata, ka saistībā ar Dublinas sistēmu turpmāk būtu jāapsver iespēja apturēt pārvietošanu uz dalībvalstīm, kas saskaras ar būtisku spiedienu;
93. izsaka dziļu nožēlu par to, ka nav izdevies faktiski īstenot solidaritātes principu un atbildības taisnīga sadalījuma principu, kā noteikts LESD 80. pantā; uzskata, ka turpmāk būs vajadzīgi mērķtiecīgi un konkrētāki pasākumi, jo īpaši attiecībā uz dalībvalstīm, kas uzņem lielāku skaitu migrantu un saņem vairāk patvēruma pieteikumu; aicina ieviest saskaņotu, brīvprātīgu un pastāvīgu ES iekšējās pārvietošanas shēmu personām, kas tiek starptautiski aizsargātas;
94. uzskata, ka saistībā ar pārvietošanas un aizsargātas ieeļošanas procedūrām ir jāpaplašina patvēruma politikas ārējā dimensija; pauž nožēlu par dalībvalstu līdz šim ierobežoto dalību pārvietošanā;
95. pauž dziļas bažas par to trešo valstu valstspiederīgo (TVVP) un bezvalstnieku likteni, kuri tiek uzņemti atpakaļ saskaņā ar ES atpakaļuzņemšanas nolīgumiem (ESAN), tostarp par aizturēšanas uz nenoteiktu laiku gadījumiem, juridiski nenoteiktām situācijām vai izraidīšanu uz izcelsmes valsti, un pieprasa izslēgt no šiem nolīgumiem TVVP klauzulu; uzsver, ka ir svarīgi īstenot Komisijas ieteikumus, kas sniegti atpakaļuzņemšanas nolīgumu izvērtējumā;

Brīvības, drošības un tiesiskuma telpas ārējā dimensija

96. norāda uz Eiropas politikas ārējās dimensijas stiprināšanas nozīmi brīvības, drošības un tiesiskuma telpā un aicina visos līmeņos pastiprināt sadarbību ar trešām valstīm drošības,

migrācijas, pamattiesību un robežu pārvaldības jomā;

97. norāda, ka Eiropas Savienībai un tās dalībvalstīm būtu jāturpina attīstības sadarbībā iekļaut imigrācijas jautājumus un jānostiprina partnerības nolīgumi, lai veicinātu sadarbību ar trešām izcelsmes un tranzīta valstīm cīņā pret cilvēku tirdzniecību un nelegālu imigrāciju, kā arī attiecībā uz ģimenes atkalapvienošanu, atpakaļnosūtīšanu un atpakaļuzņemšanu saskaņā ar Eiropas Savienības pastāvīgo dialogu ar šīm valstīm un Eiropas Ārējās darbības dienesta (EĀDD) darbību; aicina izrādīt solidaritāti trešām valstīm, kas atrodas netālu no pilsoņu konflikta skartām valstīm un kas uzņem bēgļus, kuri glābjas no šā konflikta;
98. uzsver, ka ir jāveicina brīvprātīgas atgriešanās politika;
99. uzsver, ka saskaņā ar Līgumu par Eiropas Savienību (LES) cilvēktiesības, demokrātija un tiesiskums ir gan ES iekšpolitikas, gan ārpolitikas centrā, kā noteikts LES 2., 3. un 21. pantā, un tāpēc uzskata, ka būtu saskaņoti jāveicina minēto vērtību ievērošana, aizsardzība un sekmēšana, lai nodrošinātu ES uzticamību pasaulē; pauž nožēlu par Komisijas ilgstošo atteikumu izstrādāt cilvēktiesību rīcības plāna projektu, lai veicinātu ES vērtības brīvības, drošības un tiesiskuma politikas ārējā dimensijā, kā tas aicināts Stokholmas programmā;
100. mudina Komisiju un EĀDD veikt praktiskus pasākumus, lai nodrošinātu lielāku ES ārpolitikas un iekšpolitikas saskaņotību un konsekveni;
101. pauž stingru pārliecību, ka ES un tās dalībvalstīm nebūtu jāparaksta nolīgumi ar trešām valstīm brīvības, drošības un tiesiskuma (BDT) jomā, ja pastāv nopietns cilvēktiesību pārkāpumu risks un netiek ievērots tiesiskums; uzsver, ka ikviens nolīgums šajā jomā būtu jānoslēdz pēc rūpīga novērtējuma par ietekmi uz cilvēktiesībām un tajā būtu jāietver apturēšanas klauzula saistībā ar cilvēktiesībām;
102. pauž bažas par arvien lielāku prasību izvirzīšanu kaimiņvalstīm saistībā ar ES migrācijas un robežu pārvaldības politiku; prasa pieeju ES migrācijas un robežu pārvaldībai pamatot ar cilvēktiesībām, nodrošinot, ka legālu un nelegālu migrantu, kā arī citu mazaizsargātu grupu tiesības ir primārais apsvērumš; atgādina par Eiropas Cilvēktiesību konvencijas eksteritoriālu piemērošanu ES migrācijas politikas īstenošanā, kā lēmusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa;
103. prasa, lai cilvēktiesību dialogi un tieslietu, brīvības un drošības apakškomitejas, kas ir izveidotas saskaņā ar nolīgumiem ar trešām valstīm, jo īpaši ar valstīm, uz kurām attiecas Eiropas kaimiņvalstu politika, un vispārīgāk — ar visām valstīm, uz kurām attiecas atpakaļuzņemšanas nolīgumi, tiktu labāk koordinēti;
104. aicina Komisiju ierosināt darbības, lai nodrošinātu aizsardzību un palīdzību sievietēm, kas cietušas no cilvēku tirdzniecības un seksuālas izmantošanas, tostarp ar kompensācijas shēmām un pasākumiem saistībā ar drošu atgriešanos, reintegrācijas atbalstu uzņemošajā valstī brīvprātīgas atgriešanās gadījumā, palīdzību un atbalstu šīm sievietēm laikā, kad tās uzturas ES, un sadarbību ar izcelsmes valstu iestādēm, lai aizsargātu to personu ģimenes, kuras cietušas no cilvēku tirdzniecības un seksuālas izmantošanas;

Metodes, rīki un procesi

105. uzskata, ka politikas izstrādes procesam ir jāatbilst pēc iespējas augstākajam standartam; uzskata, ka problēmu noteikšanai, iespējamu risinājumu apspriešanai un izvēlei starp iespējamiem variantiem būtu jānorit secīgi; norāda, ka ir jāpieliek lielāki pētniecības centieni Eiropas līmenī un ka Eiropas iestāžu un aģentūru un dalībvalstu ciešāka sadarbība un labāka informācijas apmaiņa to starpā uzlabotu politikas izstrādi un īstenošanu;
106. pauž nožēlu par to, ka trūkst objektīva novērtējuma par brīvības, drošības un tiesiskuma telpas veidošanas gaitu un uzticamas informācijas par dalībvalstu veikto *acquis* īstenošanu;
107. ierosina veikt tiesību aktu un to īstenošanas sistemātisku, objektīvu un neatkarīgu *ex-post* novērtēšanu, izvērtējot arī to, kādi tiesību akti šajā jomā vēl joprojām ir vajadzīgi; norāda, ka ir jo īpaši svarīgi, lai Komisija, Parlaments un Padome šajā nolūkā veiktu ietekmes novērtējumus, vienlaikus saglabājot standartus un nepieļaujot pārmērīgu birokrātiju;
108. atzinīgi vērtē Komisijas iniciatīvu izstrādāt ES rezultātu apkopojumu tiesiskuma jomā, lai nodrošinātu augstas kvalitātes tiesu sistēmu civiltiesību, komerciesību un administratīvo tiesību jomā, jo beigu beigās tiesību aktu faktiskā piemērošana ir tiesu pārziņā;
109. uzsver, ka kvalitatīvām tiesu sistēmām var būt būtiska loma uzticēšanās atjaunošanā, izaugsmes atgūšanā un uzticības un stabilitātes sekmēšanā; norāda, ka prognozējami, savlaicīgi un piemērojami tiesu lēmumi ir svarīgi pievilcīgas uzņēmējdarbības vides struktūras elementi, kā izklāstīts Komisijas paziņojumā „Eiropas Savienības rezultātu apkopojums tiesiskuma jomā” (COM(2013)0160);
110. aicina Komisiju lielāku uzmanību pievērst ES tiesību aktu faktiskās īstenošanas dalībvalstīs pārraudzībai un nodrošināšanai; uzskata, ka tā ir jānosaka par politisku prioritāti, ņemot vērā bieži novēroto lielo atšķirību starp Eiropas līmenī pieņemto politiku un tās īstenošanu valsts līmenī; norāda, ka visā stratēģiskajā plānošanā ir jāizmanto iepriekš īstenošanā gūtā pieredze un ka tāpēc šādā plānošanā ir ne vien jānosaka mērķu un prioritāšu saraksts, bet drīzāk jāplāno turpmākie pasākumi nolūkā izvērtēt īstenošanu; norāda — attiecībā uz pilsoņu un iedzīvotāju tiesībām tas ir jādara, sākot no pašas pirmās dienas, kad tiesību akts stājas spēkā; uzskata, ka ir jādara vairāk, lai panāktu pareizu īstenošanu, tostarp koordinējot Komisijas, dalībvalstu un aģentūru darbību un tām sadarbojoties, un palīdzot dalībvalstīm ar pamatnostādņem, praktisku atbalstu un paraugprakses apmaiņu; uzskata, ka būtu jānosaka cēloņi, kuru dēļ nav īstenoti ES tiesību akti, un tie jārisina, ja nepieciešams, piemērojot pienākumu neizpildes procedūras;
111. uzskata — lai uzlabotu ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu saistīto ES tiesību aktu kvalitāti, dalībvalstīm un Eiropas iestādēm ir kopīgi jāīsteno nolūkā uzlabot informācijas apmaiņu par katras valsts sistēmu un sniegt precīzu juridisko informāciju (par piemērojamiem valsts/ reģionālajiem tiesību aktiem un standartiem), kā arī informāciju par īstenošanu un praksi; aicina uzlabot iestāžu koordināciju;
112. pauž nožēlu par to, ka Padome ciešāk neiesaista Parlamentu stratēģisko dokumentu,

piemēram, narkotiku apkarošanas stratēģijas un iekšējās drošības stratēģijas, izstrādē;

113. uzskata, ka Eiropas tiesu kultūras attīstība ir galvenais priekšnoteikums, lai brīvības, drošības un tiesiskuma telpa iedzīvotājiem kļūtu par realitāti un lai nodrošinātu ES tiesību aktu labāku piemērošanu; tādēļ aicina daudz vairāk uzmanības pievērst ES tiesiskajai apmācībai, kas paredzēta visiem tiesību jomas speciālistiem, un piešķirt tai lielāku finansējumu; norāda, ka ir svarīgi tiesiskās apmācības shēmās izmantot augšupēju pieeju, nodrošināt Eiropas tiesību informācijas resursu plašāku pieejamību, izmantojot tīmekļa tehnoloģijas (t. i., e-tiesiskuma portālu), uzlabot tiesu un tiesībaizsardzības iestāžu darbinieku zināšanas par Eiropas tiesībām un valodu prasmes, izveidot un uzturēt tīklus šajā jomā un veikt jebkādos citus pasākumus, lai atvieglinātu tiesu sistēmu sadarbību ikdienā nolūkā nodrošināt savstarpēju uzticēšanos un attiecīgi — sadarbību un savstarpēju atzišanu;

III Turpmākie pasākumi

114. uzskata, ka attiecībā uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu ir vajadzīgas pamatnostādnes, saskaņotība un kritēriji; uzskata, ka šādiem mērķiem ir vajadzīga pienācīga plānošana, kas jāveic saskaņā ar Lisabonas līgumu un kopīgi rīkojoties Parlamentam, Padomei un Komisijai; uzskata, ka daudzgadu programmu izstrādes pamatā vajadzētu būtu iestāžu nolīgumam, kā to paredz LES 17. panta 1. punkts; tādēļ gaida, ka Komisija ierosinās attiecīgu priekšlikumu;

115. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.

27.9.2013

ĀRLIETU KOMITEJAS ATZINUMS

Juridiskajai komitejai, Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejai un Konstitucionālo jautājumu komitejai

par Stokholmas programmas termiņa vidusposma pārskatīšanu
(2013/2024(INI))

Atzinumu sagatavoja: *Jean-Jacob Bicep*

IEROSINĀJUMI

Ārlietu komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Juridisko komiteju, Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteju un Konstitucionālo jautājumu komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

1. mudina Komisiju un Eiropas Ārējās darbības dienestu (EĀDD) veikt praktiskus pasākumus, lai nodrošinātu lielāku ES ārlietu un iekšlietu politikas saskaņotību un konsekveni atbilstīgi saistībām, kas cita starpā izklāstītas Komisijas paziņojumā „Brīvības, drošības un tiesiskuma telpas nodrošināšana Eiropas pilsoņiem — Stokholmas programmas īstenošanas rīcības plāns” (COM(2010)0171);
2. uzsver, ka saskaņā ar Līgumu par Eiropas Savienību (LES) cilvēktiesības, demokrātija un tiesiskums ir gan ES iekšpolitikas, gan ārpolitikas centrā, kā noteikts LES 2., 3. un 21. pantā, un tāpēc uzskata, ka minēto vērtību ievērošana, aizsardzība un veicināšana būtu saskaņoti jāsekmē, lai nodrošinātu ES uzticamību pasaulē; pauž nožēlu par Komisijas ilgstošo atteikumu izstrādāt cilvēktiesību rīcības plāna projektu, lai veicinātu ES vērtības brīvības, drošības un tiesiskuma politikas ārējā dimensijā, kā to Stokholmas programmā aicināja darīt Padome; atzinīgi vērtē ES stratēģiju par cilvēktiesībām un demokrātiju un ar to saistīto rīcības plānu par cilvēktiesībām, kura uzmanības centrā cita starpā ir cilvēku tirdzniecības apkarošana, sieviešu cilvēktiesību ievērošana un jautājumi, kas saistīti ar bezvalstniecību un migrantu patvaļīgu aizturēšanu trešās valstīs, tomēr norāda, ka stratēģija un to papildinošais rīcības plāns neaizvieto cilvēktiesību rīcības plānu;
3. atzinīgi vērtē nolīguma projektu, par ko 47 Eiropas Padomes dalībvalstis un Eiropas Savienība vienojās attiecībā uz ES pievienošanos Eiropas Cilvēktiesību konvencijai, un gaida labvēlīgu Eiropas Savienības Tiesas atzinumu par paredzēto tekstu; aicina

Parlamentu un Padomi pēc Tiesas galīgā nolēmuma paziņošanas strauji ratificēt nolīgumu;

4. pauž stingru pārlicību, ka ES un tās dalībvalstīm nebūtu jāparaksta nolīgumi ar trešām valstīm brīvības, drošības un tiesiskuma (BDT) jomā, ja pastāv nopietns cilvēktiesību pārkāpumu risks un netiek atbalstīts tiesiskums; uzsver, ka ikviens nolīgums šajā jomā būtu jānoslēdz pēc rūpīga novērtējuma par ietekmi uz cilvēktiesībām un tajā būtu jāietver atlikšanas klauzula attiecībā uz cilvēktiesībām; aicina Komisiju izstrādāt uzraudzības mehānismus, kas ļauj īstenot BDT politikas aspektu sabiedrisko kontroli, iesaistot pilsonisko sabiedrību trešās valstīs; aicina Komisiju paskaidrot, kādi drošības pasākumi tiek piemēroti, lai nodrošinātu, ka informācija, ko trešās valstis sniedz saskaņā ar Eiropola nolīgumiem, netiek iegūta ar spīdzināšanu vai ļaunprātīgu izturēšanos;
5. pauž bažas par arvien lielāku prasību izvirzīšanu kaimiņvalstīm saistībā ar ES migrācijas un robežu pārvaldības politiku; prasa pieeju ES migrācijai un robežu pārvaldībai pamatot uz cilvēktiesībām, nodrošinot, ka legālu un nelegālu migrantu, kā arī citu neaizsargātu grupu tiesības ir primārais apsvēruma; atgādina Eiropas Cilvēktiesību konvencijas eksteritoriālu piemērošanu ES migrācijas politikas īstenošanā, kā lēmumi Eiropas Cilvēktiesību tiesa;
6. jo īpaši atzīst cilvēktiesību pārkāpumus Grieķijas pierobežā ar Turciju, kur Grieķijas iestāžu veiktā žoga būvniecība un ziņojumi par bēgļu, patvēruma meklētāju un nelegālo migrantu kolektīvu izraidīšanu un sistemātisku ilgstošu aizturēšanu, kā arī bērnu aizturēšanu liecina par Eiropas un starptautisko tiesību aktu pārkāpumiem;
7. atgādina, ka dalībvalstis ir kopīgi atbildīgas par Savienības ārējām robežām; turpina paust satraukumu par gadījumiem pie Grieķijas un Turcijas, Kipras, Maltas un Itālijas robežām saistībā ar nelegālo migrantu ierašanos un aicina dalībvalstis ar Komisijas un EĀDD atbalstu nodrošināt, ka valsts iestādes izvērtē katras tādas personas individuālo situāciju, kura ierodas attiecīgās valsts teritorijā, pamatojoties uz starptautiskajām un Eiropas cilvēktiesību saistībām un ņemot vērā neaizsargāto grupu vajadzības; aicina Komisiju atbalstīt dalībvalstis minimālo pakalpojumu nodrošināšanā — piemēram, pienācīgas veselības aprūpes un izmitināšanas nodrošināšanā — bēgļiem, patvēruma meklētājiem un nelegālajiem migrantiem, kuri ierodas ES teritorijā;
8. aicina Komisiju ziņot par pasākumiem, kas tiek veikti, lai novērstu trešo valstu migrantu patvaļīgu aizturēšanu, atbilstīgi tās saistībām saskaņā ar ES Cilvēktiesību rīcības plāna 14. punkta d) apakšpunktu;
9. pauž satraukumu par to, ka pieaug nāves gadījumu skaits, jo īpaši jūrā, un cilvēktiesību pārkāpumu skaits, nelegāliem migrantiem mēģinot iekļūt ES; pieprasa Komisijai apspriesties ar Parlamentu pirms jebkāda nolīguma noslēgšanas starp *Frontex* un kādu trešo valsti; uzstāj, ka ar šiem nolīgumiem ir jānodrošina stingrāki aizsargmehānismi, lai garantētu, ka cilvēktiesību standarti tiek pilnā mērā ievēroti, tostarp attiecībā uz atgriešanos, kopīgu patrulēšanu, meklēšanu, glābšanu vai pārtveršanas operācijām; vērš uzmanību uz starptautisku organizāciju (Eiropas Padomes un ANO), Pamattiesību aģentūras un Eiropas Ombuda ziņojumiem par ES ārējo robežu pārvaldības ietekmi uz migrantu tiesībām un to, kā *Frontex* ievēro pamattiesības; aicina ES iestādes un dalībvalstis steidzami rīkoties, lai pārtrauktu migrantu tiesību pārkāpumus, kam reizēm ir letālas sekas, un mudina ES un tās dalībvalstis ievērot savas starptautiskās saistības; tādēļ

mudina ES izmeklēt visus ziņojumus par ļaunprātīgu *Frontex* attieksmi pret migrantiem, bēgļiem un patvēruma meklētājiem pie ES robežām, jo īpaši attiecībā uz aizturēšanas apstākļiem; uzsver — jo īpaši ņemot vērā sevišķo nestabilitāti un politiskos satricinājumus Vidējo Austrumu un Ziemeļāfrikas reģionā, attiecīgajiem Komisijas dienestiem, EĀDD un ES īpašajām aģentūrām ir jākoordinē to centieni kā daļa no holistiskas pieejas, lai risinātu nelegālās imigrācijas problēmu ES dalībvalstīs saskaņā ar Eiropas principiem un vērtībām un ES centieniem attiecīgajā reģionā un plašākā dienviņu kaimiņreģionā stabilizācijas un demokratizācijas nolūkā atbilstīgi kopējai ārpolitikai un drošības politikai un kopējai drošības un aizsardzības politikai;

10. pauž dziļas bažas par trešo valstu valstspiederīgo (TVVP) likteni un bezvalstniekiem, kas tiek uzņemti atpakaļ saskaņā ar ES atpakaļuzņemšanas nolīgumiem (ESAN), tostarp par nenoteiktas aizturēšanas gadījumiem, juridiski nenoteiktām situācijām vai izraidīšanu uz izcelsmes valsti, un pieprasa TVVP klauzulu no šiem nolīgumiem izslēgt; uzsver, ka ir svarīgi īstenot Komisijas ieteikumus, kas sniegti atpakaļuzņemšanas nolīgumu izvērtējumā; aicina Komisiju atļaut NVO, starptautiskām organizācijām un Eiropas Parlamenta pārstāvjiem piedalīties apvienotajās atpakaļuzņemšanas komitejās un mudina Komisiju atļaut Parlamenta piekļuvi minēto komiteju sagatavotajiem dokumentiem; mudina Komisiju un dalībvalstis cilvēktiesību pārkāpumu gadījumā nekavējoties pārtraukt ESAN piemērošanu;
11. aicina Komisiju paplašināt Pamattiesību aģentūras darbības jomu, lai tā aptvertu visas kandidātvalstis un kaimiņvalstis, piešķirot tai īpašu nozīmi ES iestāžu konsultēšanā par to, kā nodrošināt cilvēktiesību politikas iekšējo un ārējo aspektu saskaņotību un konsekveni; prasa ieviest vienādus pamattiesību ievērošanas rādītājus visās dalībvalstīs;
12. aicina Komisiju un dalībvalstis veikt vajadzīgos likumdošanas un administratīvos pasākumus, lai būtu iespējama ārkārtas vīzu izdošana un tiktu sekmēta pagaidu patvēruma nodrošināšana cilvēktiesību aizstāvjiem, kas pakļauti apdraudējumam trešās valstīs; aicina izvērtēt esošās mobilitātes partnerības, īpaši saikni starp palīdzību attīstības jomā un legālo un nelegālo migrāciju, kā noteikts dokumentā par vispārēju pieeju migrācijai;
13. atgādina par *Frontex* un Eiropas Policijas akadēmijas būtisko lomu tiesībaizsardzības darbinieku un robežsargu apmācībā, lai nodrošinātu Eiropas tiesu un tiesībaizsardzības sistēmas darbību, kurā ievērotas migrantu cilvēktiesības;
14. uzsver, ka dalībvalstu ilgstošā atteikšanās pievienoties Starptautiskajai konvencijai par visu migrējošo darba ņēmēju un viņu ģimenes locekļu tiesību aizsardzību, kas ir starptautiska cilvēktiesību pamatkonvencija, grauj cilvēktiesību nedalāmības pamatprincipu un mazina ES uzticamību tās darbībā ar trešām valstīm cilvēktiesību jautājumos;
15. stingri atbalsta Eiropadomes aicinājumu stiprināt *Frontex* nozīmi saskaņā ar Stokholmas programmu, lai uzlabotu tās spēju efektīvāk reaģēt uz mainīgajām migrācijas plūsmām;
16. prasa vienotāku pieeju cilvēktiesību dialogiem un tieslietu, brīvības un drošības apakškomitejām, kas ir izveidotas saskaņā ar nolīgumiem ar trešām valstīm, jo īpaši ar valstīm, uz kurām attiecas Eiropas kaimiņvalstu politika, un vispārīgāk — ar visām valstīm, uz kurām attiecas atpakaļuzņemšanas nolīgumi;

17. aicina ES pastiprināti pievērsties bezvalstnieku jautājumam trešās valstīs, tostarp izstrādājot kopēju Komisijas un EĀDD sistēmu šādu jautājumu risināšanai ar trešām valstīm, kā paziņots ES cilvēktiesību rīcības plānā;
18. atzinīgi vērtē ES iestāžu un dalībvalstu pastāvīgos centienus veicināt vispārēju atbalstu Starptautiskajai Krimināltiesai (SKT) un sadarbību ar to, jo tā ir būtisks līdzeklis, lai noziegumu upuriem nodrošinātu tiesiskumu saskaņā ar starptautiskajām tiesībām un sekmētu starptautisko humanitāro tiesību un cilvēktiesību ievērošanu; mudina visas dalībvalstis noslēgt pamat nolīgumus ar SKT, jo īpaši par liecinieku pārvietošanu, pagaidu atbrīvošanu, attaisnoto personu pārvietošanu un spriedumu izpildi; aicina ES dalībvalstis kā SKT Romas statūtu dalībvalstis nodrošināt, ka SKT ir nepieciešamie līdzekļi, lai pildītu savas pilnvaras un nodrošinātu taisnīgumu stingrā, taisnīgā un pārredzamā veidā;
19. aicina Padomi un Komisiju rūpīgi apsvērt Parlamenta ieteikumus un tos iekļaut turpmāko pasākumu programmā vai stratēģijā pēc Stokholmas programmas īstenošanas, kurā vajadzētu paredzēt daudzgadu plānošanu gaidāmajiem ES tiesību aktu un politikas priekšlikumiem un darbībām brīvības, drošības un tiesiskuma jomā;
20. ar nepacietību gaida ES korupcijas novēršanas ziņojumu, ko Komisija plāno izdot 2013. gadā; cer, ka, Komisijai nosakot korupcijas riskam pakļautās jomas dalībvalstīs, pastiprināsies pretkorupcijas centieni, tiks sekmēta paraugprakses apmaiņa, noteiktas ES tendences un veicināta mācīšanās no līdzbiedriem un ES un starptautisko saistību turpmāka ievērošana; aicina Komisiju apsvērt turpmākas ES politikas iniciatīvas korupcijas novēršanas jomā, jo īpaši dalībvalstīm un iestādēm saistošus tiesību aktus, kuros atspoguļoti augstākie pārredzamības un ētikas standarti, pienācīgi ņemot vērā korumpētu darbību nelabvēlīgo ietekmi uz cilvēktiesībām ES un trešās valstīs;
21. mudina dalībvalstis, jo īpaši Grieķiju, Īriju, Luksemburgu, Poliju un Zviedriju ratificēt Eiropas Padomes Konvenciju par kibernetiskajiem noziedzīgiem nodarījumiem; aicina dalībvalstis strauji transponēt savos valsts tiesību aktos 2013. gada 12. augusta Direktīvu 2013/40/ES par uzbrukumiem informācijas sistēmām, ar kuru aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2005/222/TI¹;
22. atkārtoti apstiprina savu apņemšanos attiecībā uz transatlantiskajām attiecībām globālos jautājumos un šādu attiecību stratēģisko nozīmīgumu, vienlaikus uzsverot, ka uzraudzības programmas, piemēram, *PRISM*, var izraisīt cilvēktiesību pārkāpumus, jo īpaši privātās un ģimenes dzīves, kā arī saziņas konfidencialitātes jomā, un var arī ietekmēt Eiropas un ārvalstu valstspiederīgo citu cilvēktiesību — piemēram, vārda brīvības — ievērošanu; aicina ASV iestādes bez nepamatotas kavēšanās sniegt ES visu informāciju par savām uzraudzības programmām, kuras saistītas ar datu vākšanu, jo īpaši attiecībā uz šādu programmu juridisko pamatu, nepieciešamību, samērīgumu un īstenotajiem aizsardzības pasākumiem cilvēktiesību aizsardzībai, tostarp par pārkāpumu kompensācijas mehānismiem;
23. uzsver, ka Komisijai, Padomei un dalībvalstīm būtu jāapsver visi tām pieejamie instrumenti sarunās ar ASV; tādēļ aicina apturēt Pasažieru datu reģistra (PDR) un Teroristu finansēšanas izsekošanas programmas (TFIP) nolīgumu īstenošanu;

¹ OV L 218, 14.8.2013., 8. lpp.

24. pauž dziļas bažas par aizvien lielāko cilvēku tirdzniecības apjomu, izmantojot transnacionālos tīklus un kibertīklus, kas būtiski apdraud neaizsargātas grupas, galvenokārt sievietes un bērnus, jo īpaši ekonomiskās un sociālās krīzes laikā; tādēļ uzsver, ka ir svarīga iekšējās drošības stratēģijas un Eiropas drošības stratēģijas mērķu un īstenošanas stratēģiska koordinācija, kam varētu būt nepieciešama abu dokumentu atjaunināšana; iesaka dalībvalstīm izstrādāt un pieņemt valsts plānus cilvēku tirdzniecības apkarošanai saskaņā ar ES 2012. gada stratēģijas cilvēku tirdzniecības izskaušanai ieteikumiem, nodrošinot, ka tos koordinē ES koordinators cilvēku tirdzniecības apkarošanas jomā;
25. atzinīgi vērtē 2011. gada 13. decembra Direktīvas 2011/99/ES par Eiropas aizsardzības rīkojumu¹ un 2012. gada 25. oktobra Direktīvas 2012/29/ES, ar ko nosaka noziegumos cietušo tiesību, atbalsta un aizsardzības minimālos standartus², īstenošanu, kas ievērojami veicina noziegumos cietušo cilvēktiesību ievērošanu ES;
26. uzsver joprojām nozīmīgos terorisma un organizētās noziedzības draudus; atzinīgi vērtē Eiropola un *Eurojust* darbības nolīgumu spēcīgāšanu, kā arī minēto iestāžu un *Frontex* sadarbības pasākumus terorisma un organizētās noziedzības apkarošanai;
27. pauž bažas par to, ka pasaules un ES mērogā pieaug kibernoziegumu, seksuālas vardarbības pret bērniem un krāpniecības tendences, kā arī par milzīgo finansiālo un psiholoģisko kaitējumu, ko šādi noziegumi rada visā pasaulē; atzinīgi vērtē Eiropas Kibernoziegumu centra izveidi Eiropolā, lai risinātu kibernoziegumu problēmas, veidojot operatīvās un analītiskās spējas izmeklēšanām un sadarbībai ar starptautiskajiem partneriem;
28. atgādina, ka terorismā cietušajiem ir nepieciešama īpaša uzmanība, atbalsts un sociālā atzīšana, un uzsver, ka ir steidzami jāizveido īpašs tiesiskais instruments terorismā cietušajām personām.

¹ OV L 338, 21.12.2011., 2. lpp.

² OV L 315, 14.11.2012., 57. lpp.

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	24.9.2013
Galīgais balsojums	+: 54 -: 11 0: 0
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Pino Arlacchi, Elmar Brok, Jerzy Buzek, Susy De Martini, Mark Demesmaeker, Michael Gahler, Marietta Giannakou, Ana Gomes, Takis Hadjigeorgiou, Anna Ibrisagic, Liisa Jaakonsaari, Jelko Kacin, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Evgeni Kirilov, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Pawel Robert Kowal, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Vytautas Landsbergis, Ryszard Antoni Legutko, Sabine Lösing, Marusya Lyubcheva, Willy Meyer, Francisco José Millán Mon, María Muñoz De Urquiza, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Norica Nicolai, Raimon Obiols, Justas Vincas Paleckis, Pier Antonio Panzeri, Alojz Peterle, Bernd Posselt, Cristian Dan Preda, Fiorello Provera, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Werner Schulz, Sophocles Sophocleous, Laurence J.A.J. Stassen, Davor Ivo Stier, Charles Tannock, Eleni Theocharous, Geoffrey Van Orden, Nikola Vuljanić
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Charalampos Angourakis, Jean-Jacob Bicep, Biljana Borzan, Kinga Gál, Metin Kazak, Barbara Lochbihler, Emilio Menéndez del Valle, Norbert Neuser, Doris Pack, Jean Roatta, Potito Salatto, Marietje Schaake, Alf Svensson, Ivo Vajgl, Renate Weber
Aizstājēji (187. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	José Manuel Fernandes, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Isabella Lövin, Antonio Masip Hidalgo, Antigoni Papadopoulou, Jarosław Leszek Wałęsa

3.10.2013

SIEVIEŠU TIESĪBU UN DZIMUMU LĪDZTIESĪBAS KOMITEJAS ATZINUMS

Juridiskajai komitejai, Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejai un Konstitucionālo jautājumu komitejai

par Stokholmas programmas termiņa vidusposma pārskatīšanu
(2013/2024(INI))

Atzinumu sagatavoja: *Sirpa Pietikäinen*

IEROSINĀJUMI

Sieviešu tiesību un dzimumu līdztiesības komiteja aicina par jautājumu atbildīgo Juridisko komiteju, Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteju un Konstitucionālo jautājumu komiteju rezolūcijas priekšlikumā iekļaut šādus ierosinājumus:

- A. tā kā Līgumā ir paredzēti ES mērķi — sociālās atstumtības un diskriminācijas novēršana un sieviešu un vīriešu līdztiesības veicināšana un tā kā Komisijai ir jānodrošina, ka Stokholmas programmas īstenošanā ir patiesi atspoguļotas iedzīvotāju vajadzības vienlīdzīgu iespēju un dzimumu līdztiesības jomā;
 1. uzsver, ka universāluma princips attiecas uz pamattiesībām un vienlīdzīgu attieksmi; tādēļ mudina Padomi pieņemt priekšlikumu par Diskriminācijas novēršanas direktīvu¹; uzsver, to, ka tieši sievietes bieži kļūst par upuriem diskriminācijai vairāku iemeslu dēļ, un ka ir jāpārbauda visi faktori, kas ietekmē sieviešu dzīvi, lai stiprinātu visas pamattiesības, pieņemot kopējas stratēģijas cietušo aizsardzībai un pārkāpēju kriminālvajāšanai, vienlaikus veicinot sieviešu un vīriešu līdztiesību, īpašu uzmanību veltot neaizsargātām sievietēm un jo īpaši sievietēm ar invaliditāti; aicina Komisiju un dalībvalstis uzlabot mazāk aizsargātu pieaugušo aizsardzību un parakstīt, ratificēt un īstenot Hāgas 2000. gada Konvenciju par pieaugušo starptautisko aizsardzību;
 2. aicina Komisiju un dalībvalstis izstrādāt īpašus instrumentus, kuru pamatā ir jaunās informācijas un sakaru tehnoloģijas, lai apmainītos ar paraugpraksi diskriminācijas novēršanā Eiropas līmenī;
 3. mudina Komisiju efektīvi strādāt, lai izveidotu Starptautisko spriedumu konvenciju, kuras mērķi būtu līdzīgi regulas „Brisele I” mērķiem;

4. aicina dalībvalstis ieviest sūdzību iesniegšanas procedūras, kas nodrošinātu, ka no diskriminācijas vairāku iemeslu dēļ cietušais — ņemot vērā, ka no šīs diskriminācijas visvairāk cieš sievietes, — var iesniegt vienotu sūdzību par diskrimināciju vairāku iemeslu dēļ; uzskata par pienācīgu atbalstīt cilvēktiesību aizstāvju pasākumus un atstumtu cilvēku un kopienu kolektīvas rīcības attīstību;
5. uzsver, ka ir svarīgi ņemt vērā dzimumu dimensiju visās stratēģijās, kas paredzētas personu ar invaliditāti, imigrantu, romu tautības iedzīvotāju un citu minoritāšu pārstāvju un atstumtu cilvēku integrēšanai;
6. atzinīgi vērtē direktīvas pieņemšanu, ar kuru nosaka noziegumā cietušā tiesību, atbalsta un aizsardzības obligātos standartus¹, īpašu uzmanību pievēršot mazaizsargātu personu aizsardzībai, piemēram, sievietēm un bērniem; uzsver, ka minētās personas bieži cieš no dažādiem vardarbības veidiem, tostarp no vardarbības ģimenē; iesaka rūpīgi izmeklēt un noteikt šādus nopietnus cilvēktiesību pārkāpumus un piemērot kriminālatbildību par minētajiem pārkāpumiem; atzinīgi vērtē Direktīvu par Eiropas aizsardzības rīkojumu² un Direktīvu par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkarošanu un cietušo aizsardzību³; aicina dalībvalstis pēc iespējas drīzāk transponēt un īstenot šīs direktīvas;
7. norāda, ka cilvēku tirdzniecība ir ļoti smags noziegums, no kā īpaši cieš sievietes un kas pārkāpj cilvēktiesības un aizskar cilvēka cieņu, un tas Savienībā nav pieļaujams; pauž nožēlu, ka, lai gan 2011. gada decembrī ir stājusies spēkā ES direktīva par cilvēku tirdzniecības novēršanu, pieaug pārdošanai ES ievesto un pārdošanai izvesto cilvēku skaits; aicina ES dalībvalstis pastiprināt centienus mazināt šo satraucošo tendenci, nodrošinot, ka saskaņā ar minēto direktīvu tiek izstrādāta un īstenota saskaņota un tālejoša Eiropas stratēģija, kā arī tiesību akti un pasākumi cilvēku tirdzniecības apkarošanai, jo īpaši sieviešu un nepilngadīgo ziņā; uzsver, ka cilvēku tirdzniecības, piespiedu darba un nelegālās imigrācijas novēršanas darbībām jābūt vērstām uz pamatcēloņiem, piemēram, vispārējo nevienlīdzību; tādēļ aicina dalībvalstis pildīt savas saistības attiecībā uz atbalstu attīstībai un TAM un stiprināt sadarbību un saskaņošanu ar trešām valstīm;
8. uzsver, ka ir pierādījies — pieaugošais prostitūcijas tirgus, kas dažās dalībvalstīs ir legalizēts un institucionalizēts, palielina cilvēku tirdzniecību, un tādēļ aicina veikt pasākumus, kas ierobežo prostitūcijas tirgu, piemēram, ieviešot sankcijas pret ekspluatatoriem, tostarp suteneriem un seksuālo pakalpojumu pircējiem; tādēļ aicina Komisiju un dalībvalstis palielināt finansējumu programmām, kas paredzētas, lai palīdzētu atgriezties no cilvēku tirdzniecības cietušām personām, jo īpaši prostitūcijā iesaistītām sievietēm;
9. atzinīgi vērtē direktīvas priekšlikumu par dzimumu līdzsvara uzlabošanu biržā kotēto uzņēmumu direktoru bez izpildpilnvarām vidū⁴; uzsver, ka ir jālikvidē pastāvošie „stikla

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/29/ES (2012. gada 25. oktobris), ar ko nosaka noziegumos cietušo tiesību, atbalsta un aizsardzības minimālos standartus un aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2001/220/TI

² Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra Direktīva 2011/99/ES par Eiropas aizsardzības rīkojumu.

³ Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 5. aprīļa Direktīva 2011/36/ES par cilvēku tirdzniecības novēršanu un apkarošanu un cietušo aizsardzību, un ar kuru aizstāj Padomes Pamatlēmumu 2002/629/TI.

⁴ COM(2012) 0614.

griesti”, kas joprojām ir viens no galvenajiem šķēršļiem sieviešu profesionālās izaugsmes veidošanā;

10. pauž nožēlu par to, ka Komisija, neņemot vērā savas daudzās saistības, nav ierosinājusi tiesību aktus par vardarbību pret sievietēm, vienlīdzību politisku lēmumu pieņemšanā vai direktīvas par vīriešu un sieviešu darba samaksas atšķirību pārskatīšanu;
11. mudina Komisiju nākt klajā ar visaptverošu stratēģiju un tiesību aktiem, lai apkarotu vardarbību pret sievietēm, kā solīts Stokholmas rīcības programmā un kā to vairākās rezolūcijās pieprasījis Parlaments; atkārtoti uzsver, ka Komisijai ir jāizstrādā leģislatīvs krimināltiesisks instruments, lai apkarotu vardarbību pret sievietēm un bērniem visās to formās un aizsargātu to tiesības; aicina arī Komisiju un dalībvalstis izveidot ES koordinātoru vardarbības pret sievietēm novēršanas jomā;
12. uzsver, ka ir jānodrošina atbilstīgs mācību kurss ierēdņiem (policijas, veselības aprūpes, tiesu darbiniekiem u. c.), kas var saskarties ar gadījumiem, kad personas fiziskā, psiholoģiskā un seksuālā veselība ir uzskatāma par apdraudētu, jo īpaši to sieviešu gadījumā, kuras cietušas no vardarbības, kas saistīta ar dzimumu; aicina dalībvalstis atbalstīt pilsoniskās sabiedrības, jo īpaši NVO, sieviešu apvienību un citu brīvprātīgo organizāciju, kas nodrošina profesionālu palīdzību, darbu, un sadarboties ar šīm organizācijām, lai nodrošinātu palīdzību sievietēm, kuras cietušas no vardarbības, kas saistīta ar dzimumu;
13. aicina dalībvalstis ratificēt Istanbulas Konvenciju par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkarošanu, kā arī mudina Komisiju bez turpmākas kavēšanās ierosināt sarunu direktīvas par ES pievienošanos šai konvencijai;
14. aicina dalībvalstis veikt pasākumus, lai novērstu ekonomiskos un sociālos cēloņus, kas veicina vardarbību pret sievietēm, piemēram, bezdarbu, mazas algas un pensijas, mājokļu trūkumu, nabadzību, un sabiedrisko pakalpojumu, jo īpaši sabiedrības veselības aprūpes, izglītības un sociālā nodrošinājuma pakalpojumu, trūkumu vai neatbilstību;
15. mudina Komisiju nekavējoties pārskatīt Direktīvu 2006/54/EK un ierosināt tajā grozījumus saskaņā ar minētās direktīvas 32. pantu un pamatojoties uz LESD 157. pantu, ievērojot sīki izstrādātus ieteikumus, kas izklāstīti Eiropas Parlamenta 2012. gada 24. maija rezolūcijas pielikumā, jo īpaši attiecībā uz:
 - pārskatāmāku informāciju par darba samaksu;
 - pārredzamu darba novērtēšanu un profesiju klasifikāciju; kā arī
 - stingrākiem tiesību aktiem par sankcijām;
16. aicina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt, ka dzimuma jutīguma un dzimumu līdztiesības aspekts tiek iekļauts Eiropas Tiesiskās apmācības tīkla, Eiropas tiesību akadēmijas un citu attiecīgo iestāžu nodrošinātajā tiesību apmācībā dažādām tiesu iestāžu un policijas sadarbības jomā ieinteresētajām pusēm; aicina ieviest īpašus modeļus ar dzimumu saistītas vardarbības jomā un atbilstīgas procedūras, lai palīdzētu cietušajiem;

17. ierosina rīkot izpratnes palielināšanas kampaņu, kuras kopīgais kritērijs Eiropas līmenī būtu risināt ar dzimumu saistītas vardarbības nopietnības jautājumu; uzskata, ka minētās kampaņas mērķim vajadzētu būt sabiedrības izpratnes, iedzīvotāju mobilizācijas un iestāžu darbības veicināšanai tādā pašā mērogā kā pasākumos, kas saistīti ar cīņu pret cita veida noziegumiem vai apdraudējumiem, piemēram, terorismu, un kam ir kolektīva ietekme, kā arī individuālā dimensija; uzskata, ka šādai sabiedrības reakcijai ir bijusi būtiska nozīme, lai citi vardarbības veidi zaudētu jebkādu leģitimitāti, un ka tā jāvērs arī pret vardarbību, kas saistīta ar dzimumu;
18. aicina Eiropas Patvēruma atbalsta birojā izveidot kontaktpunktu ar dzimumu saistītos jautājumos;
19. atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu regulai par iedzīvotāju un uzņēmumu brīvas pārvietošanās veicināšanu, vienkāršojot konkrētu publisku dokumentu atzīšanu ES, tādējādi mazinot birokrātiju un pastāvošo attālumu starp ES iestādēm un iedzīvotājiem;
20. aicina Komisiju saskaņā ar iepriekšējām saistībām un pēc Parlamenta atkārtotām prasībām iesniegt priekšlikumu regulai par visu civilstāvokļa dokumentu savstarpēju atzīšanu ES, lai novērstu diskriminējošus tiesiskos un administratīvos šķēršļus attiecībā uz sievietēm un vīriešiem un viņu ģimenēm, kas vēlas izmantot savas tiesības uz brīvu pārvietošanos.
21. aicina Komisiju un dalībvalstis integrēt visu valsts, reģionālā un vietējā līmeņa sabiedrisko pakalpojumu un kompetento iestāžu viedokļus, jo minētās iestādes ir atbildīgas par pakalpojumu plānošanu un sniegšanu līdztiesības politikas jomā;
22. atkārtoti aicina pieņemt Eiropas starptautisko privāttiesību kodeksu;
23. aicina Komisiju uzraudzīt atšķirīgās ietekmes uz sievietēm un vīriešiem netiešo ietekmi uz dzimumu līdztiesību, tostarp valsts izdevumu samazināšanas ziņā; šajā saistībā norāda, ka samazinātie nodokļu ieņēmumi un iespējamie budžeta samazinājumi var mazināt valsts izdevumus, no kā vidējā termiņā var ciest tādi sabiedriskie pakalpojumi kā izglītība, apmācība un sociālā aprūpe, jo šos pakalpojumus izmanto sievietes;
24. aicina Komisiju un dalībvalstis atzīt reģionālos policijas spēkus, kuriem ir pilnvaras, lai apkarotu organizēto un/vai pārrobežu noziedzīgo grupējumu noziegumus pret sievietēm, un palielināt koordināciju starp minētajiem spēkiem un operatīvajām drošības iestādēm un policijas spēkiem;
25. pauž satraukumu, ka aprēķinātais kopējais piespiedu darba veicēju skaits dalībvalstīs ir 880 000, no kuriem 30 % ir seksuālas izmantošanas upuri un 70 % cieš no citu veidu izmantošanas piespiedu darbā, sievietēm veidojot vairākumu no cietušajiem;
26. aicina Komisiju pilnveidot e-tiesiskuma programmu, lai nodrošinātu iedzīvotājiem tiešu piekļuvi juridiskajai informācijai un tiesu sistēmai, sniedzot informāciju tiešsaistē;
27. atkārtoti pieprasa, lai Komisija ierosinātu sadarbības pasākumus, kuru mērķis ir konsulāro pakalpojumu mobilizēšana izcelsmes valstīs, lai novērstu viltotu vīzu izsniegšanu, informēšanas kampaņu, kas paredzēta iespējamajiem upuriem, īpaši sievietēm un bērniem, rīkošana izcelsmes valstīs, sadarbojoties ar šo valstu iestādēm, un ierosinātu arī

pasākumus nolūkā padarīt efektīvāku robežkontroli, lai novērstu cilvēku tirdzniecību un nelegālo imigrāciju;

28. aicina Komisiju ierosināt pasākumus, lai nodrošinātu aizsardzību un palīdzību sievietēm, kas cietušas no cilvēku tirdzniecības un seksuālās izmantošanas, tostarp izstrādājot kompensācijas sistēmas, drošas atgriešanās, reintegrācijas atbalstu uzņemtajā valstī brīvprātīgas atgriešanās gadījumā, palīdzību un atbalstu šīm sievietēm laikā, kad tās uzturas ES, un sadarbību ar izcelsmes valstu iestādēm, lai aizsargātu personu, kas cietušas no cilvēku tirdzniecības un seksuālās izmantošanas, ģimenes;
29. atgādina, ka aptuveni puse no migrantiem Eiropas Savienībā ir sievietes un ka neatkarīgs migrācijas statuss sievietēm un dzīvesbiedru tiesības strādāt ir izšķiroši elementi, lai nodrošinātu efektīvu integrāciju;
30. uzsver, ka ir jāaizsargā tiesības seksuālās un reproduktīvās veselības jomā, un pauž bažas, ka dažās dalībvalstīs ir ierobežota piekļuve kontracepcijas līdzekļiem un seksuālās un reproduktīvās veselības aprūpes pakalpojumiem, jo īpaši abortiem.

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	3.10.2013
Galīgais balsojums	+: 17 -: 3 0: 0
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Regina Bastos, Andrea Češková, Edite Estrela, Iratxe García Pérez, Mary Honeyball, Astrid Lulling, Elisabeth Morin-Chartier, Krisztina Morvai, Joanna Senyszyn, Joanna Katarzyna Skrzydlewska, Britta Thomsen, Marina Yannakoudakis
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Izaskun Bilbao Barandica, Minodora Cliveti, Mariya Gabriel, Nicole Kiil-Nielsen, Christa Klauß, Doris Pack, Angelika Werthmann
Aizstājēji (187. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	Gesine Meissner

KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	24.2.2014
Galīgais balsojums	+: 50 -: 6 0: 33
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Roberta Angelilli, Edit Bauer, Luigi Berlinguer, Sebastian Valentin Bodu, Rita Borsellino, Emine Bozkurt, Arkadiusz Tomasz Bratkowski, Andrew Henry William Brons, Zdravka Bušić, Salvatore Caronna, Carlo Casini, Philip Claeys, Carlos Coelho, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Andrew Duff, Ioan Enciu, Frank Engel, Cornelia Ernst, Tanja Fajon, Monika Flašíková Beňová, Marielle Gallo, Giuseppe Gargani, Kinga Göncz, Roberto Gualtieri, Enrique Guerrero Salom, Sylvie Guillaume, Zita Gurmai, Gerald Häfner, Ágnes Hankiss, Anna Hedh, Salvatore Iacolino, Sophia in 't Veld, Livia Járóka, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Rina Ronja Kari, Timothy Kirkhope, Klaus-Heiner Lehne, Juan Fernando López Aguilar, Antonio López-Istúriz White, Baroness Sarah Ludford, Monica Luisa Macovei, Svetoslav Hristov Malinov, David Martin, Antonio Masip Hidalgo, Clemente Mastella, Véronique Mathieu Houillon, Nuno Melo, Roberta Metsola, Louis Michel, Claude Moraes, Sandra Petrović Jakovina, Paulo Rangel, Bernhard Rapkay, Evelyn Regner, Tadeusz Ross, Judith Sargentini, Algirdas Saudargas, Birgit Sippel, Csaba Sógor, Francesco Enrico Speroni, Rui Tavares, Rebecca Taylor, Alexandra Thein, Nils Torvalds, Kyriacos Triantaphyllides, Wim van de Camp, Axel Voss, Renate Weber, Cecilia Wikström, Tatjana Ždanoka, Auke Zijlstra, Tadeusz Zwiefka
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	John Stuart Agnew, Marino Baldini, Elmar Brok, Sergio Gaetano Cofferati, Luis de Grandes Pascual, Lorenzo Fontana, Mariya Gabriel, Anneli Jäätteenmäki, Franziska Keller, Jean Lambert, Eva Lichtenberger, Ulrike Lunacek, Marian-Jean Marinescu, Vital Moreira, Jan Mulder, Juan Andrés Naranjo Escobar, Andrés Perelló Rodríguez, György Schöpflin, Janusz Wojciechowski
Aizstājēji (187. panta 2. punkts), kas bija klāt galīgajā balsošanā	Richard Ashworth, Margrete Auken, Zoltán Bagó, Karin Kadenbach, Krzysztof Lisek, Catherine Stihler, Csaba Sándor Tabajdi, Jarosław Leszek Wałęsa, Anna Záborská